

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์ บันดาลสาส์น

สามเกลอ พล, นิก, กิมหงวน

นครหิน (สามเกลอชวนหัว)

ป.อินทรปาลิต

ดร.ดิเรก ฌรงค์ฤทธิ์ มีความปรารถนาที่จะสร้างโรงงานเภสัชขึ้นในประเทศไทย โดยอาศัยเครื่องสมุนไพรมันที่บ้านเราประกอบเป็นตัวยาคิด และยารักษาโรค ดังนั้น เขาจึงชวนท่านเจ้าคุณบ๊องหึก ๆ พ่อตาของเขา พร้อมด้วย พล, นิก, กิมหงวน, และเจ้าแห้วเดินทางไปสำรวจพฤกษชาติต่าง ๆ ในป่าสูงของจังหวัดตากจนกระทั่งถึงแดนต่อแดนระหว่างพม่ากับไทย

คณะสำรวจป่าซึ่งมีลูกหนาน พรานเฒ่าผู้ชำนาญป่า และพวกลูกหาบอีก 4 - 5 คนได้ท่องเที่ยวอยู่ในป่าดงพงทึบ ต้องเผชิญกับสัตว์ร้าย และพวกเงี้ยวหวุดหวิดจะเอาชีวิตไม่รอดหลายต่อหลายครั้ง ดร.ดิเรกได้เครื่องสมุนไพรมันที่เป็นประโยชน์ในการแพทย์มากมาย

คืนวันหนึ่ง ลูกหนานผู้รอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในป่านี้ ได้เล่าถึงเรื่องนครหินให้พลฟังมีความว่า ไกลออกไประหว่างแดนต่อแดน มีเมืองร้างเมืองหนึ่งตั้งอยู่ในพม่า เมืองนั้นคือนครหิน เจ้าผู้ครองนครเป็นหญิงสาวชื่ออัปษรวดี พระนางและข้าราชการบริวารของพระองค์ ถูกปฐมกษัตริย์แห่งนครพิงค์เมื่อครั้งโหน้สาบแข่งให้เป็นหินมันเป็นเวลาเนิ่นนานประมาณ 2,000 ปีมาแล้ว ไม่มีใครที่จะแก้คำสาบของกษัตริย์ผู้มีวิद्याคมขลังนั้นได้

เรื่องราวที่นายพรานเล่าให้ฟัง ทำให้พล พิจารณาสนใจมาก ในคืนวันนั้นเอง วิญญาณของพระแม่เจ้าอัปษรวดีได้มาหาเขายังที่พักตอนดึกส่งปลุกพลให้ตื่นขึ้น อัปษรวดีแต่งกายแบบโบราณ เธอเป็นหญิงที่เลอโฉมไม่มีผู้หญิงใดเปรียบเหมือน อัปษรวดีรับสั่งกับพลว่า เธอต้องทนทุกข์ทรมานเพราะคำสาบแข่งเป็นเวลาเหลือที่จะคณานับ ขอให้พลเดินทางไปนครหินเพื่อช่วยเหลือเธอ แล้วพระนางก็รับสั่งให้เขาว่า อินทเสนกษัตริย์นครพิงค์ได้เขียนมนต์แก้คำสาบไว้ในผนังถ้ำทางขวามือที่ประทับของพระนาง ถ้าผู้อ่านมนต์นั้นครบ 3 ครั้ง นางพญากับข้าราชการทั้งหลายก็จะพ้นจากคำสาบ กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้ แต่อินทเสนได้เขียนมนต์สาบแข่งไว้ที่ประตูพระทวารทุก ๆ ด้าน มนต์นั้นผู้ใดอ่านจบจะต้องกลายร่างเป็นหินทันที

ทุกสิ่งทุกอย่างในนครหิน ล้วนแต่สวยสดงดงามราวกับเมืองในเทพนิยาย สิ่งที่มีชีวิต และไม่มีชีวิตกลายเป็นหินไปหมด ภายในท้องพระโรงกว้างใหญ่

คณะ 4 สหายได้แลเห็นนางพญาอัปษรวดีประทับอยู่บนพระแท่น พร้อมด้วยมหาดเล็ก นางข้าหลวง ข้าราชการบริพารหมอบเฝ้าอยู่เรียงราย ทุกคนกลายเป็นร่างเป็นหิน แต่ร่างกาย ทุกสัดส่วนเหมือนกับคนธรรมดา นอกจากแข็งเป็นหินเท่านั้น ทุก ๆ คนตะลึงพรึง เปริดใจในความงามของอัปษรวดี

ตอนที่เข้ามาในพระตำหนัก กิมหงวนได้อ่านมนต์ของกษัตริย์ อินทเสนที่ประตูประทวาร มนต์นั้นคือคำสาปแข่งให้ผู้อ่านกลายเป็นหิน และด้วย เวทย์วิเศษของกษัตริย์องค์นั้น ภายใน 5 – 6 นาที กิมหงวนก็ล้มครืนลงกลางห้อง พระโรงกลายเป็นหินทันที ต่อหน้าต่อตาเพื่อนของเขา ทำให้พล, นิกร, ดิเรก, เจ้า คุณปัจฉนิก ๗ และเจ้าแห้วตระหนกตกใจไปตามกันหมดหนทางที่จะช่วยเหลือให้ กลับคืนเป็นมนุษย์

ต่อจากนี้ เชิญท่านอ่านบทความในเรื่อง “นครหิน” ต่อไป

เจ้าคุณปัจฉนิก ๗ นำตาลอหน่วย มองดูหน้าดร.ดิเรก แล้วพูดเสียงเครือ
“ช่วยเจ้าหงวนมันหน่อยซี ดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มสั้นสี่ระยะซ่า ๆ

“เป็นช่วยไม่ไหวครับ ไสยศาสตร์ย่อมมีอำนาจเหนือวิทยาศาสตร์ ผมลงไป หมดแล้ว เจ้าหงวนกลายเป็นหินได้อย่างไรกัน” พูดจบก็ยกด้านปืนพกเคาะหน้าผากกิมหงวน ตืด ๆ กันหลายครั้ง “ฟังซีครับ คุณพ่อ เสียงเหมือนเอาด้ามปืนเคาะหิน ผมอยากเป็นบ้า ผมไม่เข้าใจอะไรเลย”

พลพูดขึ้นอย่างเป็นงานเป็นการ

“พวกเราอย่าฟังวิตกจนเกินควร อัปษรวดีรับสั่งกับกันว่า ในถ้ำทางขวามือ ของแท่นที่ประทับกษัตริย์แห่งนครพิงค์ได้เขียนมนต์แก้คำสาปไว้ เข้าไปช่วยกันค้นหาเถอะ”

นิกรร้องให้พลางพูดพลาง

“ก็ถ้าเมื่อมนต์นั้นไม่ศักดิ์สิทธิ์จริง เจ้าหงวนมิต้องกลายเป็นหินอย่างนี้หรือ โโฮ ๆ ๆ ฮือ ๆ ๆ โห้ – หงวน แก่ไม่ควรอุตรีไปอ่านมนต์เลย อยู่ดี ๆ หาเคราะห์ใส่ตัว โโฮ ๆ ๆ”

พลอดยิ้มไม่ได้

“แกร้งให้เพราะกลัวเจ้าเสียมันจะเป็นหินอยู่อย่างนี้ไซ้ไหม”

นิกรสั้นสี่ระยะ

“เปล่า กันกลัวมันพื้น ฮือ ๆ ๆ โโฮ ๆ ๆ ฮือ ๆ ๆ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๗ ตวาดแหว็ด

“ลำบากนักก็อย่าร้องเลยไวย เสียงเหมือนลูกหมาหน้าหนาว อ้ายแห้วก็ เหมือนกัน มึงจะร้องให้เอาตะหวักตะบวยอะไรกันวะ”

เจ้าแห้วพูดพลางร้องไห้พลาง

“นายตายทั้งคน รับประทานก็ต้องร้องไห้ตามธรรมเนียมสิครับ ฮู้ ๆ ๆ ๆ
เฮ้อ ๆ ๆ อี้ด ๆ ๆ ฮือ ๆ ๆ”

“เฮ้ย” ดิเรกเอ็ดตะโรลั่น “เดี๋ยวเตะตายห่าเลย”

นิกรกับเจ้าแห้วหยุดร้องไห้ มองดูหน้ากันแล้วหัวเราะคิกคัก สักครู่เจ้าแห้วก็
ประนมมือกราบลงแทบเท้ากิมหงวน

“อาเสี่ยครับ รับประทานไหน ๆ อาเสี่ยก็กลายเป็นหินไปแล้ว ทางเกงขา
สั้นสักหลาดอ่อนของอาเสี่ย กับเสื่อเช็ดตรวจการณ์ตัวนี้ รับประทานอนุญาตให้ผมลอกคราบ
เอาไปเถอะนะครับ รับประทานเวลานี้เสื่อผ้ามันแพงมาก ผมจะได้เอาไปจ้างเจ๊กแก้สำหรับใช้
สอยต่อไป รับประทานที่ผมเคยล่วงเกินมาแล้ว ด้วยกายวาจา ใจ โปรตอโหลสด้วย ขอเสื่อ
ทางเกงให้ผมเถอะนะครับ” พูดจบเจ้าแห้วก็เอื้อมมือจะแก้เข็มขัด

ร่างที่เป็นหินของกิมหงวนสะดุ้งเล็กน้อย เจ้าคุณบัจจนี่ก ๆ จู๋ปาก ปิดมือ
เจ้าแห้ว

“อย่า – อ้ายแห้ว แก่ขึ้นลอกคราบเจ้าหงวนมันก็จำเป็นเท่านั้นเอง”

“โฮ – รับประทานผมอยากได้เสื่อทางเกงนี้ครับ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ ซี่มือไปทางข้าราชการบริพารของอัครวิ

“โน่น ถมเถไป แกอยากได้ที่ซุดไปแก้เอามา”

เจ้าแห้วทำหน้าที่

“รับประทานไม่ไหวละครับ แบบเสื่อทางเกงมันตั้งแต่ครั้งต้นไม้พูดได้ แล้วก็
คงเปื่อยหมดแล้ว พอนุ่งก็แคว่ก”

พลมองดูหน้านิกรกับดิเรก

“เฮ้ย ช่วยกันยกเจ้าหงวนให้มันลุกขึ้นยืนเถอะไว้ย นอนอยู่อย่างนี้ทุเรศ กัน
คิดว่า ถ้ามนต์ของกษัตริย์นครพิงค์แก่เจ้าหงวนให้ฟื้นขึ้นมาไม่ได้ พวกเราก็จะต้องยอมลำบาก
เอาร่างของเจ้าหงวนไปกรุงเทพ ฯ”

นิกรพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ดีเหมือนกัน เอาไปออกงานวัดคงเก็บสตางค์ได้มาก เอาไว้ย ช่วยกันยก
นี่ ๆ ก็นำสมน้ำหน้ามัน อยู่ดี ๆ หาเรื่องเดือดร้อน”

ครั้นแล้ว พล, นิกร, ดิเรกกับเจ้าแห้ว และเจ้าคุณบัจจนี่ก ๆ ก็ช่วยกันอุ้มร่าง
ของเสี่ยหงวนให้ลุกขึ้นยืน ต่างคนต่างมองดูกิมหงวนอย่างพิจารณา

“เอ – มันเป็นหินจริง ๆ หรือมันแกล้งทำให้พวกเราตกใจเล่น” เจ้าคุณ
พูดเปรย ๆ

เจ้าแห้วว่า “รับประทานเป็นจริง ๆ ครับตัวแข็งออกเป๊ก”

เจ้าคุณบัจจนี่ก ๆ ขมวดคิ้วย่น

“แต่ตามปกติ เจ้าหงวนมันก็เป็นคนเนื้อแข็งอยู่แล้ว”

นิกรนี่อะไรขึ้นมาได้ก็ยิ้มแป้น พูดกับเพื่อนเกลอของเขาตั้ง ๆ

“เพื่อให้รู้แน่นอนว่าเจ้าหงวนกลายเป็นหินจริง ๆ หรือแกล้งทำ เราต้องพิสูจน์”
ดิเรกลืมตาโพล่ง

“จริงโวย จุดไม้ขีดลนคางมันดู หรือมายก็เอามือจับนั้นเอวมั่น”

ร่างของกิมหงวนสะดุ้งเฮือก เจ้าคุณปัจฉิม ๗ เห็นพ้องด้วย ท่านปราดเข้ามา ยืนชิดตัวกิมหงวนล้วงกระเป๋าหยิบไม้ขีดไฟออกมา ทันใดนั้นร่างของอาเสี่ยก็ก้าวถอยหลัง ออกไปอีก 2-3 ก้าว เจ้าแห้วร้องกรี๊ด

“รับประทานผีหลอก”

กิมหงวนอดรนทนไม่ได้ก็หัวเราะก๊าก ยกมือชี้หน้าเจ้าแห้ว

“อ้ายเวร คนยังไม่ทันตายเลย กลัวแล้ว”

ทุกคนถอนหายใจเฮือกใหญ่ พลสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“แกลจะบ้าหรือวะ หงวน อยู่ดี ๆ หลอกให้ตกอกตกใจ กันนี่กว่าแกลกลายร่าง เป็นหินไปแล้ว”

เสี่ยหงวนอมยิ้ม ล้วงกระเป๋าหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดเหงื่อ

“กันเป็นลมโวย หน้ามืดวิงเวียนล้มลงไปเอง ไม่ได้แกล้งทำหรอก”

ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“ถ้าแกลกลายเป็นหินไปได้ ฉันจะดีใจมากทีเดียว นึกสงสัยอยู่เหมือนกันว่าแกล จะเป็นลม คาถาที่แกอ่านที่ประตูมีข้อความว่าอย่างไรบ้าง”

กิมหงวนนิ่งนึก

“ท้าวอินทเสน กษัตริย์แห่งนครพิงค์เมื่อครั้งก่อนโน้น ได้สถาปนาอัมพรเทวี และทุกสิ่งทุกอย่างในนครนี้ให้กลายเป็นหิน ท้าวอินทเสนบอกไว้ว่า มีมนต์แก้คำสาปอยู่บน หิ้ง เขียนไว้ในถ้ำทางขวามือของพระแท่นนางพญาแต่แล้วอินทเสนก็สถาปนาอัมพรเทวีที่อ่าน ข้อความที่ประตูพระทวารให้กลายร่างเป็นหิน กันอ่านจบก็เสียขวัญชกใจไม่ดี พอเข้ามาในนี้ก็ หน้ามืดเป็นลมหมดสติล้มลง รู้สึกตัวได้ยืนเจ้าแห้วพูดแว่ว ๆ ว่า มันจะลอกคราบเสื่อกางเกง ของกัน”

ดิเรกหัวเราะงอหาย

“ถ้ายังงั้น อูปาทานนั้นเองทำให้แกลเสียกำลังใจจนกระทั่งเป็นลม คาถาของ ท้าวอินทเสนไม่ศักดิ์สิทธิ์เสียแล้ว อิมพอสสิเบิล เป็นไปไม่ได้ ไม่มีอะไรที่จะเปลี่ยนแปลง มนุษย์ให้กลายเป็นหิน กันอยากจะขัดคอมาหลายวันแล้ว แต่น้ำเซียวไม่อยากจะขวางเรือ”

พลมองดูดิเรกอย่างเคือง ๆ

“แกลเห็นไหมดิเรก มนุษย์หินทั่วท้องพระโรงนี้มีรูปร่างเนื้อหนังเหมือนกับเรา ทั้งนั้น ต่างกันก็แต่ว่าตัวเขาแข็งเป็นหิน ถ้ามนุษย์เหล่านี้เกิดขึ้นเพราะการแกสลักของจิตรกร ในสมัยโพ้น แกลเชื่อหรือว่า จะมีนายช่างที่สามารถแกะหินให้เหมือนกับคนจริง ๆ อย่างนี้ ดู อัมพรวดีนั่นดิเรก เธอเหมือนกับเทพธิดาที่หนึ่งนี่เจย”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“ศิลปะในการช่างเมื่อครั้งโบราณกาล เหนือกว่าปัจจุบันนี้มาก เขาอาจจะมียุติ
ผสมวัตถุบางชนิดให้แข็งเหมือนกับหิน เขาอาจจะมียุติในการปั้นรูปคน หรือสัตว์ให้คล้ายคลึง
กับสิ่งมีชีวิต ศิลปวิชาการในสมัยโน้นเฉพาะการปั้น และแกะสลัก มนุษย์เดี๋ยวนี้ก็สู้ไม่ได้แน่
ดูง่าย ๆ เพียงสมัย 150 กว่าปีมานี้ เช่นพระปรางค์วัดอรุณราชวราราม ช่างเดี๋ยวนี้ไม่
สามารถจะทำให้วิจิตรงดงามเช่นนั้นได้ เพื่อนรักกันมันใจอย่างยิ่ง นครนี้เป็นนครที่กษัตริย์
องค์หนึ่งรับสั่งให้ช่างสร้างขึ้น เพื่อแสดงถึงสถาปัตยกรรมอันยอดเยี่ยม และมีฝีมือแกะสลักของ
ช่างสมัยนั้น ได้ปรากฏแก่คนในรุ่นหลังของพระองค์ ส่วนมนต์คาถาที่เขียนไว้ที่พระทวารนั้น
คงมีมนุษย์อุตริคนหนึ่งเขียนขึ้นหลอกลวงใคร ๆ เชื่อว่า นครหินเป็นนครที่ถูกสาป”

พลถามโดยเร็ว

“ไม่รู้ได้อย่างไรว่า รอยจารึกคือคาถาที่พระทวารไม่ใช่โองการของท้าว
อินทเสน”

ดร.ดิเรกหัวเราะ หันมาทางอาเสี่ย

“หงวน ตัวอักษรที่แกอ่านเป็นภาษาไทยใช้ใหม่”

อาเสี่ยพยักหน้า

“ถูกแล้ว สลักติดอยู่กับบานประตู”

“มันเป็นเรื่องชวนหัวขนาดหนัก” นายแพทย์หนุ่มพูดพลางหัวเราะพลาง “เจ้า
พล, เจ้ากร, เจ้าหงวน และคุณพ่อเป็นคนโง่มาก”

“อ้าว” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ อุทานดัง ๆ “โง่ยิ่งงักันไฉน”

ดร.ดิเรกเปลี่ยนสายตามาที่นายพัชรภรณ์

“วิญญาณของอัปสรวดี บอกแกว่า เธอถูกอดีตกษัตริย์แห่งนครพิงค์สาปให้
เป็นหินมาเป็นเวลาช้านานเท่าใด”

พลว่า “เกือบ 2,000 ปีแล้ว”

นายณรงค์ฤทธิ์ แหงนหน้ามองดูเพดานแล้วหัวเราะแบบนักเรียนนอก

“ตัวหนังสือไทยสมัยนั้น ไม่ใช่ตัวหนังสือแบบนี้แน่ มันอาจจะ เป็นหนังสือแบบ
ขอม หรือแบบอื่นใดซึ่งคนสมัยนี้อ่านไม่ออก ถึงแบบของพระร่วงพ่อขุนรามคำแหงซึ่งมีมายัง
ไม่ถึง 900 ปี เราก็อ่านได้เป็นบางตัว ฉะนั้น ก็นั่น เชื่อว่ามนต์ที่เขียนจารึกไว้ที่ประตู ไม่ใช่
โองการของท้าวอินทเสนแน่ ๆ”

คราวนี้ ทุกคนยิ้มแห้ง ๆ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือตบปาดิเรก

“จริงของแก ดิเรก เมื่อ 2,000 ปีมานี้ เราคงยังไม่มีหนังสือใช้ แกเฉลียว
ฉลาดมาก”

ดิเรกหัวเราะ

“ฝรั่งไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่ปราศจากเหตุผล” พุดจบเขาก็หันมายิ้มกับพล “โง่พล แก่เชื่อหรือยังว่านครหินเป็นแต่เพียงเมืองสมมุติ ที่กษัตริย์องค์ใดองค์หนึ่งสมัยโบราณ สร้าง มั่นขึ้นประดับพระเกียรติยศของพระองค์”

พลไม่ตอบว่าอะไร เดินตรงมาที่พระแท่นนางพญา ทุกคนตามเขาเข้ามาด้วย คำพูดของดิเรกเต็มไปด้วยเหตุผล ทุกคนเชื่อดิเรก เว้นแต่พลคนเดียวเท่านั้นที่ยังมั่นใจว่า อังษรวดีถูกทำวอินทเสนสาป และเขาจะแก้พระนางให้กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้

นายพัชราภรณ์กล่าวกับคณะของเขา

“กันอยากจะเข้าใจตามที่ดิเรกอธิบายเหมือนกัน แต่วิญญูณของอังษรวดีที่ไป หากัน.....”

ดิเรกหัวเราะ

“ไม่มีอะไรหรอกพล คินั้นแกคิดมากไปเอง หลังจากแกได้ฟังเรื่องราวของ นครหินจากลุงหนาน แกก็ฝันในลักษณะครึ่งหลับครึ่งตื่น มันเป็นความฝันไม่ใช่ความจริง เชื่อ กันเถอะ”

พลขมวดคิ้วย่น

“แต่เจ้าแห้วก็ได้เห็นอังษรวดีเหมือนกันนี่นา เจ้าแห้วได้ยินเสียงพระนางรับสั่ง กับกัน มันตกใจตื่นแล้วก็รีบคลุมโปงเพราะความกลัว”

ดิเรกสั่นศีรษะช้า ๆ

“เป็นไปไม่ได้ เจ้าแห้วอาจจะได้ยินแต่เพียงเสียงแกละเมอเพื่อพูดกับอังษรวดี ตามปกติสันดานของเจ้าแห้วดูเหมือนจะเป็นคนกลัวผี”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานไม่ใช่ดูเหมือนหรือครับ ผมกลัวที่เดียว”

ดิเรกหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง

“กันั้นนะซี นัยน์ตาแกถึงได้หลอกตัวเอง ทำให้แกเห็นอังษรวดี”

พลพูดเสริมขึ้น

“อย่างไรก็ตาม กันสาบานได้ว่า อังษรวดีที่กันแลเห็นคืออังษรวดีที่ประทับอยู่ บนพระแท่นนี้ รูปร่างหน้าตา เครื่องต่างกายอย่างนี้แหละ”

เจ้าแห้วว่า “รับประทานผมก็จำได้เช่นเดียวกันครับ”

นายแพทย์หนุ่มยกมือลูบเครา ทั้ง ๆ ที่เขาไม่มีเครา

“เป็นแปลกโง่แล้วแต่แกจะเข้าใจเถอะ”

นายพัชราภรณ์ยิ้มออกมาได้ ยกมือจับแขนดิเรก

“ขอให้กันได้พิสูจน์ความจริงอีกสักครั้งเถอะดิเรก”

“พิสูจน์ยังโง่วะ”

“เข้าไปในถ้ำทางขวาพระแท่นด้วยกัน ตรวจสอบดูว่าจะมีคาถาแก้คำสาปของทำว อินทเสนปรากฏอยู่จริงดังที่อังษรวดีบอกกันหรือไม่”

นิกรทรุดตัวลงนั่งหน้าแท่นประทับ

“จะพิสูจน์กันยังไงก็ตามใจเถอะไวย์ กันเปลี้ยเต็มทนแล้ว ขอนอนพักสักงีบเถอะ” พุดจบก็อ้าปากหาว แล้วเอนตัวลงนอน

พลหันมาทางคนใช้ของเขา

“เจ้าแห้ว ออกไปบอกลูกหลานให้พาพวกเราชนข้าวของเข้ามาพักในที่นี้ มันร่มเย็นสบายกว่าข้างนอกมาก”

เจ้าแห้วหน้าจ้อย

“รับประทานให้ผมออกไปคนเดียวหรือครับ”

“เออ กลัวอะไรวะ”

“รับประทานกลัวผีครับ”

พลแยกเขี้ยว

“ผีหลอกกลางวันมีเยี่ยงอย่างที่ไหนวะ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“อ้อ จริงครับ” พุดจบเขาก็เดินออกไปจากห้องพระโรง สะดุดร่างโครงกระดูกของมนุษย์คนหนึ่งเซเซตต ๆ เกือบจะหกล้ม เจ้าแห้วหันกลับมายกเท้ากระทืบโครมลงไป ร่างโครงกระดูกนั้นแหลกละเอียด “นี่แน่ะ เสือกมานอนตายเกะกะ”

พล, กิมหววน, ดิเรก และเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ หัวเราะลั่น ส่วนนิกรนอนก่ายหน้าผากหลับไปแล้ว กรนเสียงสนั่นหวั่นไหว

นายพัชรภรณ์นำท่านเจ้าคุณกับเพื่อนทั้ง 2 เข้าไปในถ้ำทางขวามือ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบไฟฟ้าเดินทางขนาดจิ๋วออกมา ส่องนำทางเข้าไปก่อน ถ้ำนี้เป็นถ้ำแคบ ๆ อากาศเหม็นอับ ปนกับกลิ่นมูลค้างคาว ความลึกของถ้ำไม่เกิน 20 เมตร สิ้นสุดของถ้ำมีบริเวณลานกว้าง ทุกคนแลเห็นพระพุทธรูป 1 องค์ แกะสลักด้วยหินองค์หนึ่งฝีมือสมัยขอม องค์ขนาดคนธรรมดา นั่งขัดสมาธิอยู่กลางลานกว้าง

ต่างคนต่างทรุดตัวลงนั่งนมัสการท่าน ด้วยจิตเลื่อมใสในบวรพระพุทธศาสนา และต่างขอพระพรคุ้มครองป้องกันตน ตลอดเวลาที่ท่องเที่ยวอยู่ในป่าสูงนี้ พลอธิษฐานนานกว่าเพื่อนแต่ไม่มีใครรู้ว่านายพัชรภรณ์อธิษฐานว่าอะไร สักครู่ทุกคนก็ลุกขึ้นยืน พลขอร้องให้กิมหววน ดิเรก เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ช่วยกันคั้นหามนต์แก้คำสาปแช่งของท้าวอินทเสน

จากแสงสว่างของไฟฟ้าเดินทาง ทั้ง 4 คนต่างแลเห็นอักขระชนิดหนึ่งปรากฏอยู่ที่ผนังถ้ำ ตัวหนังสือเหล่านี้บางตัวคล้ายคลึงกับอักษรขอม แต่ 3 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ไม่อาจจะทราบว่ามันเป็นหนังสืออะไร

กิมหววนมองดู แล้วทำปากหุบหิมิบสักครู่ก็สั่นศีรษะ

“อ่านไม่ออกไวย์ คล้าย ๆ หนังสือแขกปนหนังสือขอม”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ จ้องตาเขม็งมองดูตัวอักษรเหล่านี้ พลกล่าวถามท่านเบา ๆ

“พอจะอ่านออกได้ไหมครับ คุณอา”

เจ้าคุณฝันหัวเราะ

“อ่านนะพอจะอ่านได้หรืออก แต่มันอ่านไม่ออก”

“อื้อย ตลก” กิมหงวนพูดขึ้นดัง ๆ “ตลกตรานกตะกรุม ต้องจีบนี้เอาเสียหน่อย
อิ – อิ ชั้นเหลือเกิน”

ท่านเจ้าคุณเตะพลักเข้าให้

“นี่แน่ะ ทะลึ่ง”

อาเสียสุดปากลิ้น ยกมือคลำกันแล้วค้อนเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“เล่นเตะเรื่อยนะ ประเดี๋ยวผมยิงทิ้งเสียเลย”

เจ้าคุณแค้นหัวเราะ

“ชะชะ อ้ายหงวน พูตรวากับว่าบ้านเมืองไม่มีชื่อมีแปะเขียวนะ ลองดูซีตาราง
เขาไม่ได้มีไว้ขังหมาหรือไว้วัย”

กิมหงวนอมยิ้ม

“ลองดูก็ได้” พุดพลาหงหวีบรีวอลเวอร์ในซองออกมา “คุณอาถ้าจะลืมนิดไปว่านี่
มันในป่าไม่ใช่ในเมือง ผมยิงคุณอาตายใครจะรู้” แล้วเขาก็ยกปืนพกจ้องหน้าอกท่าน

เจ้าคุณชักใจไม่ดี

“เฮ้ย ๆ อย่าเล่นไว้วัย ประเดี๋ยวมันลั่นปี่ตปาดออกมาจะลำบาก”

เสียหงวนแกล้งทำหน้าดู

“ในนามแห่งบิลลีเดอะคิด ยกมือขึ้น”

ท่านเจ้าคุณยกมือขึ้นทันที

“โธ่เว้ย อย่าเล่นหน้า”

กิมหงวนยกคิ้วก่อน

“กลัวผมหรือไม่กลัว บอกมาเดี๋ยวนี้ ไม่บอกยิงเลย เร็ว 1 – 2”

“อ้อย กลัวแล้วจะ”

อาเสียหัวเราะลั่น เก็บปืนพกใส่ซอง ยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“ผมล้อเล่นหรือครับ อาทั้งคนถ้าไม่จำเป็นผมไม่ยิงหรือ”

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“ถึงจำเป็นแกก็ยิงฉันไม่ได้ ทีหลังอย่าเอาปืนออกมาเล่นหน้า ข้าไม่ชอบไว้วัย
มันเสียวไล้ล้อเล่นกันด้วยปืนนะ ตายเสียนับไม่ถ้วนแล้ว”

ความเงียบเกิดขึ้นชั่วขณะ นายพัชราภรณ์พยายามตรวจดูอุกขระที่ผนังถ้า
อย่างพิจารณา เขาไม่สามารถอ่านมันได้แม้แต่ตัวเดียว

ดร.ดิเรกวางมือขวาลงบนบ่าพล

“ไฉน – แกเห็นคาถาแก้คำสาปนี้แล้วไม่ใช่หรือ อย่าพยายามไปอ่านมันเลยพล
ถึงอย่างไรก็ไม่มีใครที่จะอ่านออก มันเป็นอักษรศาสตร์สมัย 2,000 ปีก่อน กันคิดว่า
ข้อความเหล่านี้ อาจจะไม่ธรรมดาแก้คำสาปอันศักดิ์สิทธิ์ มันคงเป็นพระบรมราชโองการของ

กษัตริย์ผู้สร้างนครหินนี้ จารึกไว้เพื่อให้ทราบว่ พระองค์เป็นผู้สร้างนครหินอันวิจิตรพิสดาร ออกไปพักผ่อนข้างนอกดีกว่าพล ก็นจะถ่ายภาพยนตร์นครหินนี้ไว้ ภาพยนตร์ข่าวสำรวจป่า ของพวกเรา จะต้องเป็นภาพยนตร์ที่น่าดูมาก”

พลถอนหายใจหนัก ๆ พุดแผ่วเบา

“กันหมดหวังที่จะช่วยอัปษรวดีแล้ว โธ่ – น่าสงสาร ทำอย่างไรกันถึงจะอ่าน มนต์นี้ออก”

นายแพทย์ดิเรกหัวเราะ

“เป็นเอามากเชียวหรือพล ไม่มีประโยชน์อะไรสักนิดที่แกติดเนื้อต้องใจรูป แกะสลัก แกควรจะนึกชมเซยฝีมือของช่างมากกว่าที่จะนึกถึงความสวยงามของอัปษรวดี”

นายพัชรภรณ์ไม่พูดอะไรอีก ใบหน้าของเขาเคร่งขรึม ทั้ง 4 คนพากันเดิน ออกไปจากถ้ำ พอพ้นปากถ้ำ ทุกคนก็แลเห็นเจ้าแห้วกำลังเดินผ่านประตูพระทวารเข้ามา นิกรนอนหลับอยู่บนแท่นหิน แทบเบื่องพระบาทอัปษรวดี

เจ้าแห้วตรงเข้ามาหา รายงานให้พลทราบ

“รับประทานลูงหนานกับพวกลูกหาบไม่ยอมเข้ามาในนี้ครับ”

พลมองดูเจ้าแห้ว

“ทำไมล่ะ”

“รับประทานแกบอกว่ แกกลัวอำนาจเวทมนตร์ครับ รับประทานพวกลูกหาบ ก็เหมือนกัน”

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“เป็นโง่มาก โง่อย่างช่วยอะไรไม่ได้ ถ้ายังงั้นพวกเราออกไปข้างนอกเถอะ ถึงเวลากินอาหารกลางวันแล้ว”

ไต้ยีนคำว่กินอาหาร นิกรก็พรวดพราดลุกขึ้นนั่งร้องถามเจ้าแห้ว

“กับข้าวเสร็จแล้วหรือแห้ว”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานยังครับ พวกลูกหาบกำลังทำอยู่

นิกรลุกขึ้นยืนยกแขนบิดชี้เกียจอำปากหวาดัง ๆ เดินเข้ามาหาเพื่อนเกลอทั้ง 3 และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“ไฉ พล พบคาถาแก้คำสาปของท้าวอินทเสนหรือเปล่า”

นายพัชรภรณ์พยักหน้า

“พบ แต่อ่านไม่ออก เป็นอักขระวิธีเก่าแก่ซึ่งพวกเราไม่เคยพบเห็นเลย”

นิกรนั่งอึ้งไปสักครู่

“หมดหวังเสียแล้วพล เรื่องราวของนครนี้มันน่าจะเป็นไปตามที่ดิเรกมัน สันนิษฐาน แกอย่าสนใจกับสิ่งเหล่านี้เลยวะ เปลืองสมองเปล่า ๆ”

พลมองดูอัปษรวดีด้วยแววตาเศร้า ๆ

“กันมิดแปดด้าน กันงไปหมด ถ้าเรื่องราวของนครหินไม่เป็นความจริงตามที่เล่าสู่กันฟัง วิญญาณของอัปสรวิดีจะเสด็จไปหากันทำไม”

ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“แกยังเชื่อถือในสิ่งที่เหลวไหลอีกหรือพล”

พลผินยิ้ม แต่ไม่ตอบ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือกอดเอวพล แล้วพูดขึ้นด้วยความหวังดี

“หลานชาย จงทำจิตใจของแกให้เข้มแข็ง อาวุธที่แท้จริงของอัปสรวิดีเอามาก บางทีภูตผีปิศาจในป่านี้มันอาจจะแก้งแกก็ก็ได้ ไป – ไป ช้างนอกเถอะ เราจะพักอยู่ที่นครหินเพียงวันเดียว พรุ่งนี้เช้าออกเดินทางกันต่อไปเพื่อส่งปาลงทางทิศใต้ตามโครงการของเรา”

ครั้นแล้ว 4 สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วก็พากันออกไปจากพระราชวังของอัปสรวิดี เพื่อเตรียมตัวรับประทานอาหารกลางวัน

คืนนี้ คณะสำรวจป่าได้พักแรมกันบริเวณภายนอกของนครหิน กระโจม 2 หลังถูกกางขึ้น หลังหนึ่งสำหรับดร.ดิเรกทดลองวิทยาศาสตร์ อีกหลังหนึ่งเป็นที่พักนอนของ 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

เมื่อตอนบ่าย ดร.ดิเรกได้ถ่ายภาพยนตร์ทิวทัศน์อันงดงาม และสิ่งต่าง ๆ ภายในนครหินไว้จนทั่ว สิ้นฟิล์มไปเกือบ 1 ม้วน เขาเชื่อว่าภาพยนตร์ที่เขาถ่ายไว้นี้ คงจะเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาไม่น้อย

ยังไม่ถึง 21.00 น. ทุกคนก็นอนหลับสนิท เพราะความอิดโรยที่ต้องปีนป่าภูเขาเมื่อตอนเช้า

อากาศตอนกลางดึกหนาวเยือกเย็น ดวงจันทร์คืน 12 ค่ำลอยเด่นอยู่กลางหาว ก่อนไปทางทิศตะวันตก คณะสำรวจป่ากับนายพราน และลูกน้องนอนหลับอย่างสบาย กองไฟที่สุ่มไว้รอบ ๆ 5 – 6 กองยังคุกรุ่นอยู่

จนกระทั่ง 24.00 น.

พล พัชรภรณ์รู้สึกตัวตื่นขึ้น เมื่อได้กลิ่นหอมกรุ่นของกระแจะจันทร์ระคนกับกลิ่นกล้วยไม้ป่า เขาซ่อนร่างอยู่ภายใต้ผ้าห่มนวมสีฟ้า เมื่อนัยน์ตาของเขาลืมขึ้น พลก็ได้เห็นภาพที่ทำให้เขาตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าว

ชายหนุ่มเหวี่ยงผ้าห่มทิ้ง ผุดลุกขึ้นนั่งบนเตียงผ้าใบ จ้องตาเขม็งมองดูอัปสรวิดี ซึ่งปรากฏพระองค์อยู่เบื้องหน้าเขา

“อัปสรวิดี” พลพลั้งปากออกมาดัง ๆ

นางพญาแห่งนครหินพยักพระพักตร์ช้า ๆ

“จะ ฉันเอง พลชา ท่านเป็นชายคนแรกที่ทำให้ฉันรักท่าน ฉันไม่อายพลเลย ที่ฉันบอกพลว่าฉันรักท่าน พ่อยอดดวงใจของฉัน ฉันรู้ว่าท่านก็รักฉัน ฉันจึงสารภาพความ

ในใจกับท่าน พลขา ฉันเห็นใจแล้วว่าที่พลอุตสำหรับเดินทางมาจนถึงที่นี่เพื่อจะช่วยเหลือฉันให้พ้นจากคำสาปแช่งของอินทเสนใจธรรม ฉันรู้ว่าท่านอ่านอักขระวิธีสมัยนั้นไม่ออก มันเป็นการของฉัน ฉันยังจะต้องเป็นหินอยู่แบบนี้ไปอีกก็ร้อยก็พันปีฉันก็ไม่รู้ได้ แต่ร่างของฉันเท่านั้นที่เป็นหิน ส่วนวิญญาณของฉันยังเป็นอิสระ ฉันท่องเทียวอยู่ในป่าดงพงไพรมาช้านานแล้ว รอวันคืนที่จะกลับเข้าร่าง พ่อยอดรักของฉันเอ๋ย ออกไปนอกเต็นท์ของท่านเถอะ ไปคุยกับฉันในพระราชวังของฉัน แสงเดือนกำลังสว่าง ดวงดาวระยิบระยับ ท้องฟ้าแจ่มใส และอากาศเย็นสบาย”

พลเหลียวซ้ายแลขวา หยิกแขนตัวเองเบา ๆ ก็รู้สึกเจ็บ มันไม่ใช่ความฝันแน่ ๆ ความตื่นเต้นบังเกิดขึ้นแก่เขาเป็นทวีคูณ แล้วพลเอื้อมมือเขย่าร่างดิเรกเพื่อปลุกให้ลุกขึ้นมาเป็นพยานว่าวิญญาณของนางพญาแห่งนครหินได้มาหาเขาจริง ๆ

“ดิเรก ดิเรก”

อัปษรวดียิ้มเศร้า ๆ โบกพระหัตถ์ขวา

“อย่าปลุกเขาเลยจะพล ฉันได้เป่ามนต์ให้เพื่อนของท่านหลับสนิท เขาจะตื่นขึ้นก็ต่อเมื่อรุ่งอรุณของวันใหม่ ท่านกลัวฉันหรือ”

พลผุดลุกขึ้นยืน เมื่ออัปษรวดีเดินเข้ามาเขาก็ถอยหลังหนี

“อัปษรวดี เธอ – เธอเป็นปีศาจหรืออย่างไรกัน” นายพัชราภรณ์พูดเสียงสั่นนางพญาทรงพระสรवलแผ่วเบา

“ทำไมท่านเข้าใจฉันอย่างนั้น ฉันยังไม่ตาย เวทย์มนตร์อันวิเศษของอินทเสนได้พันนาการฉันไว้เกือบ 2,000 ปีแล้ว ฉันมีแต่วิญญาณ ร่างของคนที่ท่านเห็นนี้แหละคือวิญญาณของฉัน”

ต่างคนต่างจ้องมองดูกัน แสงตะเกียงรั้วในเต็นท์ทำให้พลแลเห็นร่างของอัปษรวดีอย่างถนัด ดวงพระเนตรที่โศกเชื่อง และพระพักตร์ที่สวยพริ้มยิ่งกว่าหญิงใดในโลกนี้ทำให้พลต้องตกเป็นทาสรักของพระนาง พายุสวาทพัดขึ้นอย่างรุนแรงในหัวใจของเขา

พลลืมหิ้วไปชั่วขณะ เขาเดินเข้ามาหาอัปษรวดีในลักษณะของคนที่ถูกสะกดจิตแล้วพลก็ยกมือทั้งสองจับพระหัตถ์ของเธอไว้ พลใจหายวาบเมื่อรู้สึกว่พระหัตถ์น้อย ๆ ของเธอเย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็ง

“อัปษรวดี”

“ขา” รับสั่งเสียงเยือกเย็น

“ฉัน – ฉันจะตายเพราะรักเธออยู่แล้ว” พุดจบพลก็ตะหวัดร่างของเธอไว้ใน

วงแขน

ทันใดนั้น อัปษรวดีก็หายวับไปกับตา ดวงหน้าของพลซีดเผือด เขาหมุนตัวมองไปรอบ ๆ

“อัปษรวดี โธ – เธอหนีฉันไปเสียแล้ว”

ทุกสิ่งทุกอย่างเจียบกริบ พลก้มตัวลงเก็บช่อกล้วยไม้ป่า ซึ่งตกอยู่บนพื้น ยกขึ้นมาดม จำได้ว่าดอกไม้นี้ ได้แซมอยู่กับพระเกศา ข้างกระกรรณข้างซ้าย เสียงจกจัน เรไรร้องแซ่ นครหินฤกความเจียบสัดปกคลุมไปทั่ว พลปลุกเพื่อนเกลอทั้งสาม และ เจ้าคุณปัจฉิม ๕ ดึงผ้าห่มออก และจุดเทียนจุดชาคนโน้นคนนี้ แต่ไม่มีใครรู้สึกตัวตื่นขึ้น ทุกคนหลับเป็นตาย

แล้วพลก็เดินออกมานอกกระโจมที่พักคล้ายกับคนที่ไม่รู้สึก นายพัชราภรณ์ มองไปยังพระราชวังของอัษฎวดี กลิ่นกระแจะจันทร์ยังหอมชื่นจับใจไม่รู้หาย พลเดินช้า ๆ ตรงเข้าไปในเขตนครหิน อำนาจเสนาหาทำให้เขากลับเข้าไปแต่เพียงลำพัง โดยไม่มีอาวุธติดตัว แม้แต่เพียงมีดเล่มเดียว

อีกสักครู่หนึ่ง พลก็ผ่านประตูพระทวารเข้ามาในท้องพระโรง เขาประหลาดใจ ยิ่งนัก เมื่อแลเห็นดวงประทีปหลายดวงตามที่ตั้งต่าง ๆ โดยทั่ว มันเป็นตะเกียงน้ำมันที่มีแสง สว่างพอควร พลอยากจะเข้าใจว่านครหินเป็นเมืองปีศาจ และอัษฎวดีก็คือนางปีศาจร้ายที่ หลอนหลอกเขา สมองของพลต้องทำงานอย่างหนัก แต่อย่างไรก็ตามนายพัชราภรณ์ได้บอก ตัวเองว่า เขาหลงรักอัษฎวดีเสียแล้ว เธอจะเป็นปีศาจ เป็นมนุษย์หรือเป็นนางไม้เขาก็รักอยู่ นั่นเอง

ภายในท้องพระโรง ยังคงสภาพเดิมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง อัษฎวดียัง ประทับนั่งเฉยอยู่บนแท่น ข้าราชการบริวารนอนเฝ้าอยู่เรียงราย นางข้าหลวง และมหาดเล็กอยู่ ทางหลังแท่นประทับของนางพญา

พลถอนใจอีกครั้งหนึ่ง ยกมือเสยผมตัวเองเดินเข้ามาทูลตักตวงนั่งบนแท่นประทับ ยกมือจับพระหัตถ์เธอไว้แล้วก็ลงจูบเบา ๆ

“อัษฎวดีของฉัน เหตุการณ์ระหว่างฉันกับเธอทำให้ฉันวางใจไปหมดแล้ว ฉันไม่อยากจะเข้าใจอะไรทั้งนั้น ฉันพูดได้แต่เพียงว่า ฉันรักเธออัษฎวดีแม้อยอดรักจงพูดกับฉัน ฉันต้องการให้เธอเคลื่อนไหวได้เหมือนอย่างฉัน”

มีเสียงหัวเราะเบา ๆ ของผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้นข้างหลังพล เขาหันไปมองดูทันที แล้วพลก็รีบลุกขึ้นยืน

อัษฎวดียืนอยู่ข้าง ๆ เขา พลมองดูร่างที่เคลื่อนไหวได้ และมองดูรูปร่างที่เป็นหิน เขาตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าวแล้ว

“พลขา พลรักฉันจริง ๆ หรือคะ”

พลสวมกอดเธอไว้ แววตาของเขาเป็นประกายแจ่มใส แสดงความสุภาพ สบายใจเป็นล้นพ้น

“อัษฎวดี” พลพูดเกือบเป็นเสียงกระซิบ “เธอคือดวงใจของฉัน ฉันไม่สามารถที่จะพูดได้ถูกต้องว่าฉันรักเธอมากเพียงใด”

เธอยกพระหัตถ์ขวายืนหน้าอกเขาไว้

“อย่าเพิ่งข่มเหงฉัน อับษรวดีเชื่อแล้วว่าพลรักฉัน แต่ – พี่ชา ความรักของเรา มันจะดำเนินไปได้อย่างไรกันในเดือนเราอยู่กันคนละโลก”

พลคลายมือที่กอดเธอออกทันที

“หมายความว่าอะไรจะ อับษรวดี บอกให้พี่เข้าใจหน่อยเถอะยอตรัก”

อับษรวดีถอนพระทัยยาว เบือนพระพักตร์มามองออกไปนอกพระแกล

“คำพูดของน้องก็เป็นความหมายอยู่แล้ว พี่ชาเราอยู่กันคนละโลก พี่เป็น มนุษย์ที่มีร่างกาย และวิญญาณ ส่วนน้องเล่า น้องมีแต่วิญญาณเท่านั้น” รับสั่งจบก็ทรง กันแสง ซึ่งพระหัตถ์ไปยังร่างที่ถูกสาปเป็นหิน “เห็นไหมคะพล ก็ร้อยก็พันปีมาแล้วที่น้องต้อง ถูกสาปทนทุกข์ทรมานอย่างนี้ ข้าราชการบริวารทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน น้องมาหาพี่ มาให้พี่ชื่น ชมได้ก็ชั่วเวลากลางคืนเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เราจะรักกันอย่างไรคะพล”

นายพัชราภรณ์ยืนนิ่งเฉย เสียงสะอื้นของพระนางทำให้เขาตื่นตันในใจนัก เธอ เสด็จไปทางด้านหลังท้องพระโรง เดินพลางกันแสงพลาง พลเดินตามไปด้วย

“อับษรวดี พี่เองก็ได้พยายามช่วยเหลือน้องจนถึงที่สุดแล้ว แต่พี่ไม่สามารถ จะอ่านมนต์แก้คำสาปแข่งได้ อับษรวดีจะ น้องช่วยอ่านให้พี่ฟังได้ไหมละ แล้วพี่จะอ่านมนต์ นั้นต่อจากน้องอีกทีหนึ่ง”

เธอสั่นพระพักตร์ช้า ๆ

“ไม่เป็นผลหรอกค่ะพี่ การที่จะให้น้องกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้นั้น พี่จะต้อง อ่านมนต์ด้วยตนเอง”

อับษรวดีเสด็จมาถึงหน้าห้องพระบรรทมก็หมุนตัวกลับ มองดูนายพัชราภรณ์ พระเนตรของเธอโหละหลือ

“พลชา วาสนาของพี่กับอับษรวดีนั้น ไม่เคยร่วมกันมาแต่ปางก่อน อย่ารัก น้องเลยนะคะพล กับไปที่พักของพี่เถิด ปล่อยให้พี่อยู่ตามลำพังเถอะคะ พลกับน้อง เหมือนกับว่าอยู่กันคนละโลก พี่เอ๋ย พี่ทำให้น้องรู้จักความรัก แต่แล้วรักนั้นมันจะทรمان้อง ไปอีกนานนัก” รับสั่งจบทรงกันแสงดัง ๆ สลัดมือพลออกผลุนผลันเข้าไปในห้องบรรทม

พลตามเข้าไปในห้อง แสงชวลาที่ตามไว้ 2 ดวงส่องสว่าง ภายในห้องแทนที่จะเป็นหินเพราะคำสาป กลับสวยสดงดงามด้วยเครื่องตกแต่งอันงดงามแบบโบราณ พระแท่น บรรทมขนาดใหญ่ปูลาดด้วยกำมะหยี่อ่อนนุ่ม พระเขนยรองซ้อนกันหลายใบ โต๊ะแต่งพระองค์ เป็นโต๊ะมุกทำสิงห์ ฝีมือประณีต ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแต่งงามตาสมพระเกียรติของมหाराชินี เมื่อครั้งโน้น

อับษรวดีลดองค์ลงประทับบนพระแท่น พูบพระพักตร์ลงบนเขนย กันแสง กระซิก ๆ พลเข้ามานั่งข้างพระองค์ เอื้อมมือขวาสวมกอด พระวรกายของเธอเยือกเย็น เหมือนกับเนื้อของคนตายแล้ว

“แม่ยอตรักของพี่” พลพูดเบา ๆ “นี่เสียเถอะอับษรวดี ถึงแม้น้องจะมีแต่ เพียงวิญญาณพี่ก็รัก พี่จะอยู่กับน้องที่นี่ จะชื่นใจกับอับษรวดีจนกว่าพี่จะตายจากน้องไป”

เธอสะอื้นดัง ๆ

“พี่เอ๋ย น้องรักพี่จนพรรณนาไม่ถูกแล้ว น้องสงสารพี่ใจจะขาด พี่จะเอาชีวิตมาทิ้งเสียที่นครหิน พี่ไม่รู้หรอกว่า ที่นี้เต็มไปด้วยภูตผีปีศาจอันดุร้าย ผู้ใดย่างกรายเข้ามาในนครหิน น้อยคนนักจะรอดตายกลับไปได้ พี่เห็นโครงกระดูกมนุษย์ในห้องพระโรงแล้วไม่ใช่หรือคะ เจ้าพวกพรานเหล่านั้น มันหลงรักน้อง แล้วมันก็ต้องตายเพราะไม่สมหวัง บางคนก็ถูกผีไพรหลอกหลอนตกใจตาย อัปษรวัตีขอวิงวอนพี่ให้รีบกลับไปที่พักของพี่เถอะคะ”

พลกัมลงจุมพระเกศขาของเธออย่างทะนุถนอม คลื่นกระแจะจันทร์หอมฟุ้ง

“อัปษรวัตี ถ้าพี่จะต้องตายเพราะรักน้องก็ดีเหมือนกัน วิญญาณของเราจะได้สิงสู่อยู่ด้วยกันที่นี่”

นางพญาเงยพักตร์ขึ้น จ้องมองดูพลด้วยความรักทว่มลันพระทัยเธอ ยกพระกรทั้งสองข้างขึ้นโอบรอบคอเขา

“พี่ – พี่รักอัปษรวัตีถึงกับจะยอมตายเทียวหรือคะ”

“จ๊ะ ถูกแล้ว”

นางพญาทรงยิ้มเศร้า ๆ แแนบพระพักตร์ลงบนอกซู้รักของเธอ

“พลขา มาอยู่กับน้องในโลกเดียวกันเถอะนะคะอัปษรวัตีกับพี่จะได้ร่วมรักร่วมทุกข์สุขกันจนกว่าดวงวิญญาณของเราจะสลายไป บัดนี้อัปษรวัตีเป็นของพี่แล้ว”

ดวงประทีปทั้ง 2 ดวงที่ตามไว้ดับวูบลงทันที พลบรรจงจุมราชินีนครหินด้วยความเสนาหา เขาลืมหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ขณะนี้ พลแทบจะไม่มีความรู้สึกอะไร เขาชื่นชมกับอัปษรวัตีอยู่ในห้องพระบรรทมนั้น

สว่างแล้ว

เสียงไก่ป่าขันเจื้อยแจ้วแว่วมาตามสายลมกรริ่งแข็งแซ่ตามยอดไม้ระคนกับเสียงลิงค่าง ลุงหนานกับพวกลูกหาบตื่นนอนก่อน 6.00 น. เล็กน้อยช่วยกันหุงหาอาหารมื้อเช้า

ภายในกระโจมของนักสำรวจป่า นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก และท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕ กำลังนอนหลับอย่างสุขสบายบนเตียงผ้าใบของตน เจ้าแห้วนอนคุดคู้บนลังสัมภาระ นิกรกับกิมหงวนกรนแข่งกันเสียงสนั่นหวั่นไหว

06.30 น.

นาฬิกาปลุกที่ตั้งอยู่บนหีบกระสุนปืนดังกริ่งขึ้น อาเสี่ยเหวี่ยงผ้าขาวมออกแล้วลุกขึ้นหนึ่งเป็นคนแรก เอื่อมมือห้ามลานปลุกนาฬิกา

“สวัสดีครับ คุณอา” กิมหงวนกล่าวทัก

เจ้าคุณพยักหน้าหงิก ๆ

“สวัสดี หลานชาย เมื่อคืนอาหลับเป็นตายเชียวโว้ย ปวดเมื่อยไปหมดทั้งตัวตลอดคืนไม่ได้ตื่นเลย”

กิมหงวนหัวเราะ

“ผมก็เหมือนกันครับ พอหัวถึงหมอนก็หลับปุ๋ย”

ดิเรกโงงลุกขึ้นนั่ง อ้าปากหาพลางยกมือตบปากเบา ๆ

“ก๊อตมอร์นิ่ง ป้า”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“ถ้ามันลำบากก็พูดไทยดีกว่าวะ”

“โน – เป็นไม่ลำบากเลย พูดไทยซีครับลำบาก ลิ้นมันเป็นแข็ง”

อาเสี่ยเอี่ยมมือเขี่ยแขนนายแพทย์หนุ่ม

“อย่าเพิ่งคุยเลยวะ แปร่งฟันขัดหน้าเสี้ยก่อนเถอะค่อยคุยกันสนิทหน่อย” พูดจบก็ลุกขึ้นยืนเดินเข้าไปหาเจ้าแห้ว ยกเท้าเตะป้าบเข้าให้ “เฮ้ย ตื่นเสี้ยทีซี”

เจ้าแห้วลุกขึ้นนั่งอย่างเมามัซิดา

“แหม – รับประทาน วันนี้ผมตื่นสายไปหน่อย แะะ ๆ สวัสดีครับ”

กิมหงวนหัวเราะ

“เตรียมน้ำท่ามาล้างหน้าไว้ มีอย่างทีไหนวะ เป็นคนใช้นอนก่อนนาย และตื่นทีหลัง”

“รับประทานนั้นนะซีครับ” แล้วเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นเดินออกไปจากกระโจมที่พัก ดร.ดิเรกกระตุกผ่านวมที่คลุมร่างนิกรอก นายการุณวงศ์หลับตามยิ้ม ร้องเพลงยี่เกทั้งซี้ฟัน

“แสงทองส่องฟ้า กระดิ่งทองกুমารา.....”

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ กับดิเรก และกิมหงวนร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

นิกรลุกขึ้นนั่งบิดซี้เก็ย มองดูนาฬิกาปลุก

“ว่า – ยังไม่ทันเที่ยงเลยปลุกแล้ว เมื่อคืนได้นอนเพียง 10 ชั่วโมงเท่านั้น”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“แกะจะนอนไปถึงไหนวะ กร ตื่นเช้า ๆ ทำให้มีสง่าราศี คนนอนตื่นสายคือคนซี้เก็ย ไม่มีความก้าวหน้า”

กิมหงวนมองไปที่เตียงนายพัชราภรณ์ แล้วพูดขึ้นเปรย ๆ

“เอ๊ะ นี่เจ้าพลมันไปไหนหว่า”

ดิเรกว่า “ถ้าจะออกไปยิงไก่อ่ากระมัง”

“ฮ้า เข็มขัด และซองปืนพกของมันยังวางอยู่ที่หัวนอนนี่หว่า ปีนลุกของของมันก็พึ่งอยู่นั้นเห็นไหมล่ะ”

นิกรพูดขึ้นบ้าง

“มันไม่ไปไหนหรอกน่า คงออกไปเดินเล่นหน้าเต็นท์”

เจ้าแห้วถือเหยือกเคลื่อนใส่น้ำเย็น 2 เหยือกเดินเข้ามาในเต็นท์ เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ กล่าวถามทันที

“แห้ว เห็นพลไหมวะ”

เจ้าแห้วนี่นี่นี่

“รับประทานเห็นครับ”

“อ้อ อยู่ข้างนอกกรี”

“เปล่าครับ รับประทานเมื่อคืนเห็นนอนอยู่บนเตียงนี่ครับ”

“ปู่โธ่ เดี่ยวพ่อเตะหางย่องเลย ข้าถามถึงเดี๋ยวนี้โวย ไม่ใช่เมื่อคืน”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“รับประทานไม่เห็นหรือครับ”

“อ้าว เจ้าพลหายไปไหนล่ะ” ท่านพูดขึ้นดัง ๆ

“ยังงี้ก็ไม่ทราบครับ รับประทานแกไม่ได้บอกผม”

คราวนี้ ทุกคนเริ่มเป็นห่วงพล ต่างพากันเดินออกมานอกเต็นท์ เสียหงวนแลเห็นลุงหนานกับพวกลูกหาบกำลังหุงข้าวต้มแกง และสนทนากันเจี๊ยบ ๆ ก็ร้องตะโกนเรียก

“ลุง ลุงหนาน”

พรานเฒ่าหันมาทางคณะล่องป่า

“เห็นพลไหมลุง”

ลุงหนานลุกขึ้นเดินเข้ามาหา

“คุณพลหรือครับ ไม่เห็นนี่ครับ”

3 สหาย และเจ้าคุณบัจจนี่ ๆ ต่างมองดูหน้ากัน นิกรหน้าจ้อยทันที เขาพูดกับนายพราน

“เจ้าพลหายไปไหนก็ไม่รู้ ลุงกับพวกลูกหาบตื่นนอนก็โง่ง”

นายพรานยิ้มให้เขา

“พวกผมตื่นในราวห้ารุ่งครับ”

เจ้าคุณบัจจนี่ ๆ ยกมือจับแขนดร.ดิเรก

“พ่อแปลกใจเสียแล้วดิเรก เจ้าพลมีใจจดใจจ่อกับอัปษรวดี บางทีมันอาจจะหนีเราไปนอนในนครหินก็ได้”

ดิเรกพยักหน้าเห็นฟ้องด้วย

“อาจจะเป็นไปได้ครับ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงเจ้าพลของเราก็น่าจะมีสติวิปลาสด้วยความหลงรักอัปษรวดี”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้น

“รับล้าหน้าล้าตาไปตามมันเถอะพวกเรา อ้ายหมอนี้มันยุ่งเหลือเกิน หนีไปนอนในนั้น ดีไม่ดีผีหัทคอตายห่า”

เจ้าคุณบัจจนี่ ๆ กับนิกร, เสียหงวน และดร.ดิเรกพากันกลับเข้าไปในเต็นท์เพื่อล้าหน้าแปรงฟัน

อีกครู่หนึ่ง

นักสำรวจป่า พร้อมด้วยเจ้าแห้วก็มาปรากฏตัวขึ้นในพระราชวังของอัครวดีต่างพากันเดินเข้ามาในท้องพระโรง สอดสายตามองหานายพัชราภรณ์ กิมหงวนเป็นห่วงเขามากกว่าใคร จึงร้องตะโกนเรียก

“พล พลไวย”

เงียบ ไม่มีเสียงขานรับ ดร.ดิเรกตาไวแลเห็นผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนหนึ่งตกอยู่หน้าแท่นที่ประทับของอัครวดี จึงเข้าไปก้มลงหยิบขึ้นมาพิจารณาดู เขาจำผ้าเช็ดหน้าของพลได้ ตักอักษรปักตัว พี. ที่มุมผ้าเช็ดหน้าก็บอกชัดว่าเป็นผ้าเช็ดหน้าของนายพัชราภรณ์ แต่เพื่อให้แน่ใจดิเรกก็ส่งผ้าเช็ดหน้าให้เจ้าแห้ว

“แกดูซิ ผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ของใคร”

เจ้าแห้วตอบเสียงสั้น ๆ

“รับประทานของคุณพลครับ”

ทุกคนยืนตะลึง ท่านเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ถอนหายใจหนัก ๆ

“แน่แล้ว เจ้าพลต้องมาที่นี่เมื่อคืนนี้ หรือก่อนรุ่งสว่าง”

กิมหงวนทำตาแดง ๆ คล้ายกับจะร้องไห้

“แล้วเจ้าพลหายไปไหนล่ะครับ” พุดจบเขาก็ตะโกนเรียกพลอีก “พลไวย ฮือ - ฮือ เรียกก็ไม่ขาน อ้ายเวร”

ใบหน้าของนิกรเคร่งขรึม

“ช่วยกันค้นหาดูให้ทั่วเถอะพวกเรา มันอาจจะนอนหลับอยู่ที่ไหนก็ได้ ตามปกติเจ้าพลมันเคยตื่นโมงเช้าเสมอ”

ครั้นแล้ว คณะสำรวจป่าก็พากันเดินทางนายพัชราภรณ์ตามที่ต่าง ๆ ในที่สุดก็พากันเข้าไปในห้องบรรทมของอัครวดี

ภายในห้องว่างเปล่า มีพระแท่นซึ่งเป็นหินตั้งอยู่ด้านซ้ายของห้อง รองเท้าของพลถอดวางอยู่ข้างแท่น ทุกคนจ้ำรองเท้าของเขาได้

“พล พลไวย” อาเสียดะโกนพลางร้องไห้ “โธ่ - หายไปไหนก็ไม่รู้”

ดร.ดิเรกพุดขึ้นเบา ๆ

“เจ้าพลทำตัวเป็นคนลึกลับเสียแล้ว ไปค้นหาตามห้องอื่น ๆ เถอะพวกเรา”

สามสหายกับเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ และเจ้าแห้วช่วยกันติดตามหาพล จนทั่วพระตำหนักของอัครวดี ค้นหาจนอ่อนใจก็ไม่พบ สิ้นเวลาเกือบครึ่งชั่วโมง ในที่สุดก็พากันออกไปจากท้องพระโรงด้วยความแปลกใจยิ่ง ทุกคนเต็มไปด้วยความเป็นห่วงพล แต่ไม่อาจจะทราบได้ว่าพลหายไปไหน

จนกระทั่งมาถึงที่พัก ลุงหนานปรี่เข้ามานิกรทันที

“พบคุณพลไหมครับ” นายพรานถามนอบน้อม

นายการุณวงศ์สันศิริษะ

“ไม่พบหรือจะลุง เจ้าพลหายไปในไหนก็ไม่ทราบแต่ทำผ้าเช็ดหน้าตากไว้ในห้อง พระโรงผืนหนึ่ง แล้วก็รองเท้าสวมติดตัวไปทอดวางไว้หน้าเตียงหินในห้อง ๆ หนึ่ง นั่นยังงัยละ ลุง ที่เจ้าแห้วถืออยู่”

ใบหน้าของพรานเฒ่าเต็มไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ใจ

“เอ – แปลกมากเชียวครับ ถ้าผมจะออกความเห็นในเรื่องนี้ พวกคุณก็จะหัวเราะเยาะผม”

กิมหงวนยกมือจับแขนลุงหนานเขย่า

“พูดเถอะลุง ถ้าใครหัวเราะเยาะลุงฉันจะเตะเอง”

ลุงหนานยิ้มเล็กน้อย มองเข้าไปในเต็นท์

“พวกคุณรู้ว่า คุณพลหายไปในเมื่อไรครับ”

“ตอนที่เรานอนนอนนะซีลุง”

“ถ้ายังงั้นผมเชื่อว่า คุณพลคงออกไปจากเต็นท์ในตอนดึก งาม – ผมคิดว่า ปี่ศาจของอัปษรวัตีคงจะมากาหาคุณพล และล่อลวงคุณพลให้เข้าไปในพระราชวัง คงเป็นอย่างนี้ แน่ ๆ เชียวครับ คุณพลอาจจะได้เสียเป็นสามภรรยาที่อัปษรวัตีแล้ว ผมอยากจะบอกพวกคุณตั้งแต่วานนี้แล้วว่าในนครหินมีผีปี่ศาจที่ดุร้ายสิงสู้อยู่มาก พวกผมไม่อยากจะเข้าไปในนั้นก็ เพราะเกรงกลัวมัน ผีอะไรจะมาร้ายเท่าผีป่า แต่พวกคุณเป็นคนหัวสมัย คุณอาจจะเข้าใจว่า ผีปี่ศาจเป็นของเหลวไหลก็ได้ ผมเป็นพรานครับ ป่าเป็นที่หากินของผม ผมรู้ว่าอันตรายใน ป่าดงนั้นนอกจากสัตว์ร้าย ยังมีปี่ศาจอีก”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พูดเสียงหนัก ๆ

“แกลองสันนิษฐานซิว่า เวลานี้เจ้าพลอยู่ที่ไหน”

พรานเฒ่าหนึ่งอึ้งไปสักครู่

“ผมเรียนให้ท่านทราบไม่ได้หรือครับ แต่เข้าใจว่าคุณพลคงถูกนางปี่ศาจพา ไปซ่อนตัวไว้เพราะหวังที่จะให้เป็นผัวของนางตลอดไป ถ้าเราค้นหาตัวคุณพลไม่พบในวัน 2 วันนี้ คุณพลจะต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย”

นิกรกล่าวถามทันที

“แล้วเราจะทำอย่างไรดีละลุง ช่วยแนะนำบ้างซี”

“หนทางที่จะได้ตัวคุณพลกลับคืนมา ก็พอจะมีอยู่บ้างเหมือนกันแหละครับ ถ้า พวกคุณเชื่อและทำตามผม”

คณะตร.ดิเรกตื่นตื่นยินดีไปตามกัน

“เชื่อซีลุง” กิมหงวนพูดโดยเร็ว ยกมือไหว้พรานเฒ่า “บอกเถอะจะลุง จะให้ เราทำอย่างไร ฉันเป็นห่วงเพื่อนฉันเต็มทนแล้ว”

ลุงหนานว่า “ตั้งพิธีบวงสรวงท่านเจ้าป่าสิครับ พระองค์เป็นที่สักการะเคารพ ของพวกผม พรานป่า และชาวป่าทุกคนมีความเชื่อมั่นกันมานานแล้วว่า ทุก ๆ ป่าจะต้องมี

ด้วยความช่วยเหลือของลูกหลานกับพวกลูกหาบ การตั้งเครื่องสังเว
บวงสรวงเจ้าป่าก็เสร็จเรียบร้อยก่อนเวลา **18.00 น.** สถานที่ตั้งเครื่องสังเวอยู่
ใกล้เคียงกับบริเวณป่าสูง ห่างจากนครหินราว **300 เมตร**

ลังไม้จำฉาซึ่งบรรจूसัมภาระถูกใช้เป็นโต๊ะตั้งเครื่องสังเว อาหารคาวหวาน
และสุรามี่พร้อม ไม้ป่าทอดกรอบ 2 ตัว แกงเผ็ดอีแกงหม้อใหญ่ ๆ 1 หม้อ เนื้อสุกรป่าต้ม
1 ถาด ซี่โครงหมูผัดเปรี้ยวหวาน 2 จาน นกยูงย่างทาเกลือพริกไทย 1 ตัว นอกจากนี้มี
อาหารกระป๋องที่นำมาจากกรุงเทพ ฯ อีกหลายอย่าง ส่วนของหวานก็มีทุเรียนกวน, วุ้นแท่ง,
ฝอยทองกรอบ, ผลไม้ป่าอีก 3 – 4 อย่าง แม่โขง 3 ขวด

3 สหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ฯ ต้องเหน็ดเหนื่อยไปตามกันเกี่ยวกับการสังเว
เจ้าป่า ทุกคนนึกบนบานศาลกล่าวขอให้เจ้าป่ามารับเครื่องสังเวเพื่อจะได้ตามถึงพล

18.00 น.เศษ

อากาศเริ่มขมุกขมัวลงทีละน้อย คณะสำรวจป่านั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่ข้าง ๆ
โต๊ะสังเว พวกลูกหาบ และนายพรานอยู่อีกทางหนึ่ง เจ้าคุณปัจฉนิก ฯ เป็นคนจุดธูปเทียน
กล่าวคำอัญเชิญให้พระองค์ท่านเสด็จมารับเครื่องสังเว

เวลาล่วงผ่านไปเกือบ 10 นาทีแล้ว นิกกร กิมหงวนนั่งกระสับกระส่ายรอคอย
เจ้าป่า ในที่สุดอาสาเสียดรนทนไม่ได้ก็หันมาถามพรานเผ่า

“ลูกหลาน เมื่อไรเจ้าพ่อถึงจะมาล่ะ”

ลุงพรานยิ้มเล็กน้อย

“ประเดี๋ยวก็มาครับ ได้เวลาเข้าได้เข้าไฟแล้ว”

นิกกรพูดขึ้นเปรย ๆ

“น่ากลัวท่านจะติดประชุมก็ไม่รู้”

อาสาเสียหัวเราะ

“ประชุมอะไรวะ”

นิกกรตวาดแหว็ด

“จะไปรู้อะไรวะ กันไม่ใช่เจ้าป่านี่หว่า แหมไม้ทอดนั่นน่ากินจริงอิ”

เจ้าคุณจื๋ยปาก

“เฮ้ย ของเจ้าพ่อท่าน”

ทันใดนั้น ทุกคนก็ได้ยินเสียงลมพายุพัดอุ้มมาแต่ไกล เสียงไม้ไร่หักล้ม
ระระระนาด สักครูลมพายุก็พัดมาถึง ไปไม้แห้ง และฝุ่นละอองปลิวว่อนไปทั่ว ทุกคนต้อง
หลับตาเพราะกลัวฝุ่นจะเข้าตา

แต่แล้วพอลืมตาขึ้น คณะสำรวจป่าก็ได้รับความตื่นเต้นแปลกใจเหลือที่จะ
กล่าว ทุกคนแลเห็นเจ้าป่า 2 องค์ปรากฏอยู่ข้างหน้า องค์หนึ่งรูปร่างบอบบางมีอายุชราภาพ

มากแล้ว พระเกศา และพระมัสสุสีขาวเหมือนนุ้ยฝ้าย พระองค์ก็เสด็จอยู่บนหลังเสื่อ
ลายพาดกลอนขนาด 6 ศอก ถึงแม้อากาศเริ่มขมุกขมัวก็พอจะมองเห็น พระองค์นั่งห่มผ้าขาว
ไม่ได้สวมเสื้อ มีลูกประคำเม็ดดำสวมพระคอ พระหัตถ์ขวาถือทานพระกร

อีกองค์หนึ่งยังหนุ่มแน่น รูปร่างสูงใหญ่มีกะโหลกศีรษะผิววางอยู่บนพระเศียร
พระพักตร์ถมึงทึงน่ากลัว เจ้าป่าองค์นี้ประทับอยู่บนหลังแรดตัวใหญ่ อันเป็นพาหนะของ
พระองค์ มีผ้าห่มผืนใหญ่คลุมตัว คล้าย ๆ กับจิวรพระ

เจ้าแห้วกระซิบถามเจ้าคุณปัจฉิม ๗

“รับประทานเจ้าป่าไซ้ไหมครับ”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้าแทนคำตอบ เจ้าแห้วอกสันขวัญแขวน ทุก ๆ คนหมอบ
กราบแสดงความเคารพเกรงกลัว

พระผู้เป็นใหญ่ในพวกผีปีศาจ พวกกันก้าวลงจากพาหนะของพระองค์ องค์
หนุ่มกระแอมขึ้นดัง ๆ

“มีอะไรกินบ้างวะ ลูกข้าง”

องค์ชราจู้พระโอษฐ์ รับสั่งดูองค์หนุ่มเบา ๆ

“ทำไมไปถามเขายังงั้นล่ะ แล้วกัน ไปรับเครื่องสังเวทกับแกที่ไรชายหน้าเขา

ทุกที่”

สองพระองค์จึงมองดูพวกมนุษย์ องค์แก่รับสั่งขึ้นด้วยเสียงกังวาน

“เจ้าเรียกเข้ามาทำไม ต้องการอะไรจากเราหรือ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ตัวสั่นงันงก เอื้อมมือสะกิดกิมหงวน

“ทูลชี้ไฉน”

อาเสียดลื่นน้ำลายเอือก

“ไม่เอาละครับ ผมพูดกับเจ้านายไม่เป็น ดีไม่ดีเดี๋ยวถูกหักคอตายหา”

เจ้าองค์หนึ่งทรงพระสรวล

“เข้าไม่ถึงหรอกไฉน ลูกข้าง มีเรื่องอะไรก็ว่ามา”

กิมหงวนยิ้มออกมาได้ มองดูเจ้าพ่อองค์หนุ่ม

“แะ – แะ ลูกข้างกลัวแล้วครับ เจ้าพ่อเอาอายุเปเรต 2 ตัวนั้นออกไปห่าง
ๆ หน่อยได้ไหมครับ”

“เจ้ากลัวหรือลูกข้าง ขำรับรองว่าม้าของข้า 2 ตัวนี้ไม่ทำอันตรายพวก

เอ็งหรอก”

นิกรชี้มือไปที่แรด

“อ้ายพันยังงี้ เขาเรียกว่าวัวกระทิงไซ้ไหมครับหลวงพ่”

เจ้าหนุ่มสะดุ้งโหยง

“เรียกให้มันถูก ลูกข้าง แรดไม่ใช่วัวกระทิง แล้วก็เรียกข้าว่าเจ้าพ่อไม่ใช่

หลวงพ่”

นิกรหัวเราะ

“อ้อ นี่แรดหรือครับ มีน้ำหนักถึงเหมือนแรด”

เจ้าแห้วเอื้อมมือเขี่ยขานิก

“รับประทานอย่าพยายามพูดอะไรดีกว่าครับ ผมชักเสียวต้นคอแทนคุณ”

เจ้าองค์ซรร่ารับสั่งขึ้นเปรย ๆ

“ใครมีอะไรจะให้ข้าช่วยเหลือบอกมา”

เสี้ยหงวนก้มลงกราบอีกครั้งหนึ่ง

“เจ้าพ่อครับ ลูกหมา เอ๊ย ลูกช้างทั้งหมดนี้เป็นนักสำรวจป่า เพื่อหาต้นไม้
ใบไม้ไปทำยา แต่ที่เวลานี้พวกเราหายไปคนหนึ่ง ลูกช้างเชิญเจ้าพ่อมาสังเวยกก็เพื่อจะทูลถาม
ว่าเพื่อนผมหายไปไหน เป็นตายร้ายดีประการใดเจ้าพ่อกรุณาบอกหน่อยเถอะครับ”

เจ้าพ่อองค์หนึ่ง เอื้อมมือจะหยิบไม้ทนต์แต่เจ้าพ่อองค์แก่คว้ามือไว้

“แล้วกัน ตะละฉิบหายเลย” รับสั่งเบา ๆ แล้วพูดกับเสี้ยหงวน “ลูกช้างเวี้ย
เพื่อนของเอ็งรูปร่างหน้าตามันสวย นางปีศาจในนครหินมันได้แปลงตัวเป็นอัปสรเทวีแล้วพาไป
ร่วมรักกับมันในพระราชวังนี้ ข้าจะบอกให้ มันซ่อนเพื่อนของเจ้าไว้ในห้องบรรทมนั่นเอง ที่
ผนังห้องมีหินก้อนหนึ่งปิดเปิดได้ เพียงแต่ใช้มือผลักเบา ๆ เท่านั้น เจ้าหนุ่มรูปงามอยู่ในนั้น
เขายังไม่ตายหรอก”

มีเสียงพูดพึมพำในหมู่คณะสำรวจป่าตั้งขึ้นทันที ทุกคนปิติยินดีอย่างยิ่ง ถ้า
ไม่เกรงใจเจ้าป่าก็คงจะพากันเข้าไปในนครหินเดี่ยวนี้

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ประนมมือแต่แล้วกราบทูล

“เป็นพระคุณอย่างยิ่งเชียวครับที่เจ้าพ่อกรุณาบอกความจริงในเรื่องนี้ให้พวก
ลูกช้างทราบ ลูกช้างขอเชิญเจ้าพ่อเสวยเครื่องสังเวยกเถอะครับ”

เจ้าป่าทั้ง 2 พระองค์ทรุดตัวนั่งลงไม่ถึงมอญคัลละลัง เจ้าพ่อองค์หนุ่มปลดผ้าห่ม
ออกจากตัว วางปืนโตเคลือบ 3 ชั้นลงบนโต๊ะ จัดแจงถ่ายอาหารใส่ปืนโต กิมหงวนแลเห็น
เข้าก็หัวเราะก๊าก

“เจ้าพ่อถ้าจะเอาไปฝากพรรคพวกกระมังครับ”

เจ้าองค์แก่สะตุงโฮยง ทำตาเขียวกับเจ้าองค์หนุ่ม กระซิบดำเบา ๆ

“ตายห้า ทำไมทำยังงี้โง่ยี้ เสือกเอาปืนโตมาทำไม โธ่ – ภูมตเกียรตึคราวนี้
เอง เป็นเจ้าป่ามา 50 ปีแล้ว จะต้องถูกพวกลูกช้างเขาตีเตียนวันนี่ กิณของเขาแล้วยังจะคาบ
อีกหรือ”

เจ้าองค์หนุ่มยิ้มแหย ๆ

“โธ่ จะเป็นอะไรไปละครับ พวกลูกช้างเขามีศรัทธาให้เรากิน ผมเอาใส่ปืนโต
ไปเขาจะว่าอะไร เราก็คงได้ช่วยเหลือเขาแล้ว”

เจ้าองค์แก่ยกมือเกาพระเศียร

“เตี้ยกูไม่กินเลย พับฝ่า ยังงี้ไม่ไหวละโง่ยี้ ฉันทไม่คบแกอีกแล้ว”

“ว่า – ท่านลุงนี่บ่นเป็นบ้าไปได้ ลงมือกินเถอะครับ ขึ้นชักชำผมกินหมดไม่รู้
นา” พุดพลางเก็บปืนโตซ้อนกัน

2 เจ้าพ่อเริ่มลงมือเสวยเครื่องสังเวย นิกรนี่ปลงอนิจจังเมื่อเห็นเจ้าองค์หนุ่ม
กินมูมมามราวกับตายอดตายอยาก

“เบา เจ้าพ่อ เคี้ยวเสียบ้างซิครับ ใส่กลิ่น ๆ ประเดี้ยวติดคอตายहां”

เจ้าองค์แก้มให้นิกร

“อย่าไปเดือนมันเลยลูกข้าง อ้ายนี่มันตะกะตะกรรมมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ไป
รับเครื่องสังเวยที่ไหนถูกเจ้าภาพเขาว่าทุกที”

เจ้าหนุ่มพุดขึ้น ทั้ง ๆ ที่มีอาหารคับปาก

“คติพจน์ของผม ตะกะอะอิมท้อง จองหองท้องแห้ง” พุดจบก็ยกเหล้าขึ้น
ดื่มกร๊วบ “แม่ไวย้าบ๊ะเลยไวย้าลูกข้าง เหล้าอย่างนี้เข้าที่มาก”

เจ้าองค์แก่นึกขายหน้าอย่างยิ่ง แต่เจ้าองค์หนุ่มพยายามกินเอา ๆ จน
กิมหงวนฉิวหมดความเคราพเกรงกลัว

“เอา – เอา ยัดเข้า ไซ้เวีย ไม่น่าเป็นเจ้าป่าเลยอิ”

เจ้าองค์หนุ่มถลิ่งตามองดูกิมหงวน

“เหม – ลูกข้าง ทำไมมีงดูถูกข้า ข้าจะต้องหักคอมีงเสีย” แล้วก็ลุกขึ้นยืน
อาเสี้ยกระซากริ้วอลเวอร้อออกมาจากช่อง

“เข้ามาซิ พ่อยิงใส่ทะลักเลย หน้อย – ว่านิดเดียวโมโห”

เจ้าองค์หนุ่มแลเห็นปืนก็สะดุ้ง รีบทรุดตัวนั่งตามเดิม เจ้าองค์แก่โกรธเจ้าองค์
หนุ่มถึงกับร้องไห้

“ฉันเสียชื่อเพราะแกแท้ ๆ ไม่กินละวะกลับบ้านดีกว่า”

เจ้าองค์หนุ่มยิ้มแป้น

“ครับ ท่านลุงไปก่อนเถอะครับ เดี่ยวผมตามไป” พุดจบก็ฉีกโปงวงขึ้นหนึ่งใส่
ปากเคี้ยวกร๊อบ ๆ รินแม่โขงใส่แก้วยกขึ้นชดดั่งโฮก

เจ้าองค์แก่โกรธหัวฟัดหัวเหวียง ผุดลุกขึ้นยืนพุดกับคณะสำรวจป่า

“ข้าขอขอบใจพวกเจ้าที่บวงสรวงสังเวยข้า แต่ข้าไม่อาจจะกินเครื่องสังเวย
เหล่านี้ เพราะอ้ายเปรตนี้มันทำให้ข้าขายหน้า ข้าต้องลาก่อน ขอให้ยูเย็นเป็นสุขทุก ๆ คน”
รับสั่งจบก็เดินไปขึ้นหลังเจ้าลายพาดกลอน แล้วพาหนะอันหนักลัวก็นำเจ้าป่าหายไปนพุ่มไม้
อันหนาที่บ

เจ้าองค์หนุ่ม ก้มหน้าก้มตากินเครื่องสังเวยอย่างเอร็ดอร่อย กิมหงวนกับนิกร
ผุดลุกขึ้นยืนโบกมือตะเปิดเรดให้ออกไปห่าง ๆ 2 เกลodenเข้ามาที่โต๊ะ

อาเสี้ยยกมือตบศีรษะเจ้าป่าองค์หนุ่ม

“พอ – พอที่ไวย ไป – ไปให้พ้น เดี่ยวเตะตายहां เจ้าตะหวัตะบวยอะไร
ตะกะตะกรรมอย่างนี้ แนะ ยังจะมองหน้าอีก ลูกขึ้นซี”

นิกรยกปืนโตขึ้นดู

“หน้อย ใช้ปืนโตอังกฤษเขี้ยวนะ บรรจูลีเยเต็มทุกเถา ถามจริง ๆ เถอะเอาไป
ฝากใครวะ”

เจ้าหนุ่มโมโหจนตัวสั่น

“เหม.....อ้ายลูกช้าง”

กิมหงวนยกฝ่ามือผลักหน้าเต็มแรง

“อย่าเหมเลยวะ หนวกหูเปล่า ๆ ไม่กลัวหรอก ไปซี กลับบ้านกลับช่องเสียที่
เหม็นสาบจะตายท่า ซีไคลกลบบังหู อาบน้ำเสียบ้างซินะ”

นิกรกระซอกขาไก่ในมือเจ้าป่าออกมา

“บอกว่าพอ แกแตกเสียหมด พวกฉันไม่ต้องกินกัน” พูดจบนายการุณวงศ์ก็
หยิบปืนพกในซองออกมาจ้องเจ้าป่า “ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้แล้วไปให้พ้น ร้าไรพ่อจริง ๆ”

เจ้าป่าถือปืนโตลุกขึ้น สายตาก็มองดูเครื่องสังเวชนั้นโหยละห้อย พอเห็น
กิมหงวนกับนิกรเปลือ ก็คว้าไถ่วงหนีบรักแร้วิ่งตื้อกระโจนขึ้นหลังแรดควบขับไปทันที อาเสีย
ยกปืนพกเลี้ยงยิงไปหลายนัด

นิกรหันมายิ้มกับพรานเฒ่า

“ยังไงลุง ทำไมลุงถึงเชิญเจ้าพรานนี้มารับเครื่องสังเวชะ”

ลุงหนานหัวเราะงอหาย

“ผมเชิญไม่ได้ออกชื่อนี้ครับ จุดธูปจุดเทียนแล้วบอกว่า ขอเชิญเจ้าป่ามารับ
เครื่องสังเวชะ ไม่ไหว ตะกละเหลือเกิน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พูดเสริมขึ้น

“อย่าร้าไรเลยพวกเรา ไปค้นหาเจ้าพลกันเถอะ คำแล้ว เตรียมไฟฟ้าเดินทาง
ไปคนละดวง”

นิกรว่า “เดี๋ยวซีครับ กินเครื่องสังเวชนันเสียก่อน”

กิมหงวนหัวเราะ

“แกมันน่าจะเป็นน้องชายเจ้าป่าองค์นี้เหลือเกิน ตะกละพอพืดพอเหวี่ยงกันเลย
เป็นห่วงกินยิ่งกว่าเพื่อนเขี้ยวหรือ ไป – ไปตามเจ้าพลเดี๋ยวนี้ แล้วค่อยกลับมากิน”

นิกรคว้าไถ่ทอดขึ้นหนึ่งขึ้นมากัด

“ไปไว้วัย อ้ายแห้วไปเอาไฟฟ้าเดินทางมา”

ครั้นแล้ว 3 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วก็เตรียมตัวที่จะเข้าไป
ในนครหินอีกครั้งหนึ่งเพื่อช่วยเหลือนายพัชราภรณ์

มันเป็นเวลาประมาณ 19.00 น.เศษ

บริเวณพระราชวังของอัมพรวดีนั้นเงียบสงัดและมีดปราศจากแสงไฟ แต่ตาม
หน้าต่างแสงจันทร์ส่องลอดเข้ามาได้บ้าง

ดร.ดิเรกเดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอทั้ง 2 และเจ้าคุณบัจจณี ๕ กับเจ้าแห้วผ่าน
พระทวารเข้ามาในห้องพระโอรส ทุกคนมีไฟฟ้าเดินทางคนละดวงจึงช่วยกันฉายกราดไปทั่ว เจ้า
แห้วแข่งขาสั้นพับ ๆ จิตใจไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเลย

นัยน์ตาคมวาวคู่หนึ่ง ปรากฏอยู่เหนือบานหน้าต่างบานหนึ่ง เจ้าแห้วแลเห็น
เข้าก็ใจหายวาบรับกระซิบกระซาบบอกนิกรซึ่งกลัวผีพอพืดพอเหวี่ยงกับเจ้าแห้ว

“รับประทานคู่อะไรบนหน้าต่างนั้นซีครับ บรีวส์.....”

นิกรจู้ยี้ปากตุ พุดเสียงสั้น ๆ

“แล้วทะเล้งมาบอกทำไมโว้ย เห็นแล้วก็นิ่งเฉยเสียว”

เจ้าคุณบัจจณี ๕ ฉายไฟไปที่ดวงตาคู่หนึ่ง เจ้าแห้วกับนิกรถอนใจโล่งอก มัน
คือนกเค้าแมว หรือนกฮูกตัวหนึ่ง

“เชียว” เจ้าแห้วเอ็ดตะโร “ไปโว้ย อ้ายนกเปเรต”

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“โธ่เอ๊ย แกนี่ทำไมถึงซี้ซลาดยังงี้วะแห้ว มาด้วยกันตั้งหลายคนยังจะกลัวผีอีก”

เจ้าแห้วผีนย้ม

“รับประทานของมันกลัวกันได้นี้ครับ”

“ยังจะพุดดีอีก ประเดี้ยวพ่อจับมัดทิ้งไว้ในนี้เลย”

กิมหงวนพุดเสริมขึ้น

“เจ้าแห้วก็อจับไขหัวโกร๋นไปเท่านั้นเอง”

ท่านเจ้าคุณยกไฟฟ้าเดินทางฟาดกบาลอาเสียดังโป๊ก

“นี่แน่ะ หัวโกร๋น”

“ฮึ” เสี่ยวหงวนเอ็ดตะโร “คุณอาเล่นผูกขาดคำพุดเสียวหมดผมก็แยะนะซีครับ

โกร๋นก็พุดไม่ได้ หัวล้านก็ไม่ให้พุด เลียน, เตียน, โลง, เหมง, มันแผล็บ, แดงแจ้, เหม็นเขี้ยว,
เหม็นตุ ๆ, นกตะกรุม, ลูกมะอีก็ ห้ามพุดทั้งนั้น”

“พอ – พอที่โว้ย มันจะมากไป”

“ก็จริง ๆ นี่ครับ ผมพุดไม่มีเจตนาสักหน่อย คนกลัวผีมันก็ต้องจับไขหัวโกร๋น”

นิกรจู้ยี้ปากตุอาเสียว

“ไม่ตีนำหงวน ร้อยอยู่แล้วว่าท่านหัวล้านเมื่อแกจะพุดแกก็ต้องคิดเสียวก่อนซี”

เจ้าคุณยกไฟฟ้าฟาดกบาลนิกรค่อนข้างแรง

“อ้าว – พุดไปซี โธ่ – ฉันทอยากจะรู้แน่ หัวฉันทล้านแกต้องได้รับความเดือดเนื้อ
ร้อนใจอะไรบ้างจากกบาลของฉันท”

นิกรหัวเราะ พุดเสียงอ่อย

“ก็เดือดร้อนเหมือนกัน เพื่อน ๆ มันล้อผมว่า มีพ่อตาหัวล้านนะซีครับ”

“อ้อ หัวล้านหนักบาลเพื่อนของแกมาก อ้ายเพื่อนคนไหนวะที่มันพุดอย่างนี้
มันชื่ออะไรกลับไปกรุงเทพ ๕ พ่อจ้างคนยิงทิ้งเลย ทะเล้งไม่เข้าเรื่อง ใครวะมันจะอยากหัวล้าน

ทุกคนก็อยากให้มีผลตกด้วยกันทั้งนั้น แต่ของพรรณนี้มีรูปธรรมนามธรรม พอออกมาบาล
ข้ามันก็เหน่งยั้งใจแล้ว จะให้ทำยังไง”

ดร.ดิเรกเอื้อมมือเขียนแขนพ่อตาของเขา

“ป้า นี่เรามาตามหาเจ้าพล หรือมาถกกันเรื่องหัวล้าน บู้โซ่ โตแล้วป้ายัง
ทะเลาะกับเด็กอีก”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือไหว้

“จริงครับ คุณพ่อพูดถูก”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอาย ๆ ครั้นแล้วกิมหงวนก็พาพรรคพวกตรงไปยังห้อง
บรรทมของนางพญาอัปษรวดี

ภายในห้องปราศจากสิ่งที่มีชีวิต ทุกคนช่วยกันผลัดต้นผนึ่งห้องทั่วทุกด้าน
เพื่อจะหาทางลับตามที่เจ้าป้ารับสั่งบอก เจ้าแห้วบังเอิญคล้ำถูกเมื่อออกแรงดันเพียงเล็กน้อย
หินก็เลื่อนเข้าไปเหมือนบานประตู

คราวนี้ไม่มีใครกล้าล่วงล้ำเข้าไปก่อน นิกรพยักหน้ากับดิเรก

“หมอ แก่นำหน้าสิ”

ดิเรกสะดุ้ง

“น่าเกลียดน่า กันเป็นเด็กเดินหน้าผู้ใหญ่”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ผินหัวเราะ

“ไม่เป็นไร พ่อไม่ถือ”

“คุณพ่อไม่ถือ แต่ผมกลัวผีนี่ครับ”

“อ้าว นักวิทยาศาสตร์กลัวผีมีด้วยหรือวะ”

“มันก็เป็นบ้างแหละครับ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า ผีไม่ใช่สสาร ไม่มีตัวตนมันก็นึกหวาด ๆ
เหมือนกัน” พุดจบก็หันมาทางเจ้าแห้ว “แก่นำหน้า เจ้าแห้ว”

เจ้าแห้วนัยน์ตาเหลือก

“รับประทาน ถ้าจะให้ให้นำหน้า ยิงผมเสียก็แล้วกัน พรวดพราดเข้าไป
รับประทานดีไม่ตีมันเล่นงานแย้”

กิมหงวนพูดขึ้นดัง ๆ

“ซี้ขลาดไม่เข้าเรื่อง มา – ก็นำหน้าเอง ให้มันรู้ไปทีเถอะวะว่าผีมันเก่งกว่า
คน” แล้วเขาก็เดินนำหน้าพาทุกคนเข้าไป

ครั้นแล้วก็หยุดชะงัก หมุนตัวกลับยิ้มแหย ๆ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือผลัก
หลังเขา

“เข้าไปสิ”

อาเสี้ยสั่นศีรษะ

“ไม่เอาละครับ ใจไม่ดี”

“ดูย คุยโขมงโจงแจง ที่แท้แกมันก็อ้ายซี้ขลาดตาขาว”

กิมหงวนหัวเราะ

“ใครไปเถียงล่ะครับ”

ท่านเจ้าคุณร้องตะโกนเรียกพลเสียงลั่น มั่นใจว่านายพัชราภรณ์อยู่ในห้องนี้

“พล พลโว้ย”

เรียกอยู่ตั้งหลายคำก็ไม่ได้ยินเสียงขานรับ ดร.ดิเรกบ่นพึมพำ

“เจ้าป่าหลอกกินเครื่องสังเวกกรรมงั่ว”

เจ้าคุณบึ้งหน้า ๕ จู๋ปาก

“อย่าพูดมากปากพล่อยดิเรก แกจะเคราะห์ร้ายไม่เลื่อมใสก็หนึ่งไว้ในใจ ไปโว้ย
เข้าไปข้างในด้วยกัน มัวแต่กลัวผีไม่ได้เรื่อง”

ท่านเจ้าคุณนำหน้าพา 3 สหายกับเจ้าแห้วเข้าไปในถ้ำ ทุกคนเปิดไฟฟ้า
เดินทางส่องดู ภายในห้องเยือกเย็นวังเวงอย่างไรชอบกล จากแสงไฟฟ้าเดินทางที่ส่องสว่าง
ทุกคนแลเห็นโครงกระดูกของมนุษย์ 3 – 4 คนนอนตายอยู่ตามพื้นในท่าต่าง ๆ และทางขวามือ
ริมห้องบนแท่นหินขนาดเตียงนอน มีร่างของมนุษย์ผู้ชายคนหนึ่งนอนนิ่งเฉยอยู่

พล พัชราภรณ์นั่นเอง

“พล” เจ้าคุณบึ้งหน้า ๕ ดร.ดิเรก กับกิมหงวนร้องขึ้นพร้อม ๆ กันด้วยความดี
ใจ วิ่งกรูเข้ามาที่แท่นหิน

พลอยู่ในลักษณะครึ่งหลับครึ่งตื่น และเกือบจะไม่มีความรู้สึกอะไร แว่วเสียง
ร้องเรียกชื่อเขาพลก็ลืมตาขึ้น ชายหนุ่มตรงออกมาเบา ๆ

“อัศจรรย์ พี่รู้แล้วหรือน้องเป็นปีศาจ อัศจรรย์กับพี่อยู่กันคนละโลก แม่ยอดรัก
ของฉันเอ๋ย เธอจะเป็นมนุษย์หรือภูติผีปีศาจ ก็ไม่ทำให้ฉันยิ่งหย่อนความรักในตัวเธอเลย
อัศจรรย์ไปไหนมาหาพี่สิจ๊ะ พี่ต้องการอยู่ใกล้น้อง โอ๊ย – นี่ฉันเป็นอะไรไปนะ ใครพาฉันเข้า
มาอยู่ในห้องนี้ ทำไมถึงเปลี่ยนแปลงไปอย่างนี้”

ทุกคนมองดูหน้ากัน ดร.ดิเรกปราดเข้ามาข้างนายพัชราภรณ์

“พล พวกเรามาตามแก แกปลอดภัยแล้ว” พูดจบก็ประคองพลลุกขึ้นนั่ง
ความรู้สึกบอกตัวเองว่า ตัวของพลร้อนราวกับไฟ ดิเรกยกหลังมือแตะหน้าผากเพื่อนของเขา

“โอ – พล แกเป็นไม่สบายแล้ว”

พลมองดูคณะพรรคของเขา พยายามทบทวนความทรงจำ

“ดิเรก ดิเรกหรือนี่”

“ออไรน์ เป็นยังไงบ้างพล”

พลนิ่งอึ้งไปสักครู่

“เปล่า ก็นี่ไม่ได้เป็นอะไรหรอก แต่ก้นผื่นไปหรืออย่างไร ทำไมก้นจึงเข้ามาอยู่
ในที่นี้ โอ๊ย ก้นเหนียว ก้นหิวน้ำ ก้นจะตายอยู่แล้วดิเรกช่วยกันหน่อย ก้นปวดศีรษะ แล้วก็
เหมือนกับมีใครบีบหัวใจกัน”

กิมหงวนถอนหายใจดัง ๆ

“แกรู้ไหมว่า แกมาอยู่ที่นี้ 13 – 14 ชั่วโมงแล้ว พวกเราตามหาตัวแกจนอ่อนใจ”

นายพัชราภรณ์มองดูหน้าเสีหงวน

“กันบอกไม่ถูกว่า กันมาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไร แต่อัษรวดีไปหากันที่ที่พัก แล้วพากันมาที่นี่ อัษรวดีได้เสียเป็นเมียกันแล้ว”

“อ้อย.....” นิกคราง “แกมีเมียผีพล อัษรวดีคือนางปีศาจที่สิงสู้อยู่ในนครหินนี้ ไปที่พักของเราเถอะพล”

พลสั้นศีระชะ ยกฝ่ามือทั้ง 2 ปิดหน้า

“กันไม่ไป กันได้สัญญากับอัษรวดีแล้วว่ากันจะอยู่ร่วมรักกับหล่อนที่นี่ ทุกคนอย่ายุ่งอย่าสนใจกับกัน กันจะไปอยู่โลกเดียวกับแม่ยอดรักของกัน”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เดินเข้ามายกมือตบศีระชะพลแล้วพูดเสียงเค็รือ

“หลานชาย จงทำจิตใจของเจ้าให้เข้มแข็ง อัษรวดีไม่ใช่มนุษย์ หล่อนเป็นปีศาจ เจ้าจะอยู่ร่วมกับหล่อนอย่างไรกัน”

พลเค้นหัวเราะ

“ปล่อยผมตามเรื่องเถอะครับ คุณอา ผมรักอัษรวดีราวกับจะกลืนกิน หล่อนสัญญาว่าจะไปเก็บผลไม้มาให้ผม ประเดี้ยวหล่อนก็คงมา”

นิกรอกสั้นขวัญแขวน เหลียวหน้าเหลียวหลังล่อกล่

“พลไวย กลับไปที่พักเราเถอะ”

พลเอ็ดตะโรลั่น

“ข้าไม่ไป แกได้ยินไหม ข้าไม่ไป”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานไปเถอะครับ ได้ผีเป็นเมีย รับทานไม่ไหวแน่ บรีอวส์ นะโมตัสสะภควโต.....”

กิมหงวนกระซิบกระซาบกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“ทำยังไงจึงจะให้เจ้าพลกลับไปที่พักได้ล่ะครับ ขึ้นอยู่นี้เจ้าพลต้องตายแน่ ๆ”

เจ้าคุณพยักหน้าเห็นพ้องด้วย

“ถูกแล้ว เราจะต้องพยายามเอาตัวไปจะด้วยวิธีใดก็ตาม”

อาเสี้ยมเล็กน้อย

“ถ้ายังงั้นผมจัดการเองครับ” พุดจบเขาก็เดินเข้ามาจุดเทียนพลให้ลุกขึ้นยืน

“เพื่อนรักเราทุกคนเป็นห่วงแกมาก ไปที่พักของเราดีกว่า”

พลเอ็ดตะโรลั่นห้อง

“อ้ายบ้า ข้าบอกว่าคุณไม่ไป ช่มเหงน้ำใจข้าหรือ” แล้วพลก็ชกกิมหงวนปัง

เข้าให้

อาเสียกัมตัวหลบอย่างรวดเร็ว ลั่นหมัดชุกขวากระแทกคางนายพัชราภรณ์เต็มแรงเกิด พลกำลังอิดโรยก็ล้มสลบลงตามหมัด กิมหงวนสงสารพลมาก เขาพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“ช่วยกันหามมันไปเถอะพวกเรา จำเป็นเหลือเกินที่กันต๋องน็อคเอ้าท์มันมาย เจ้าพลก็ไม่ยอมไป”

ครั้นแล้ว คณะสำรวจป่าก็ช่วยกันอุ้มพลออกไปจากห้องนี้ พลสิ้นสติสมประดีหมดความรู้สึกรู้สึก

จนกระทั่งมาถึงที่พักแรม ซึ่งอยู่นอกเขตนครหิน สามสหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ และเจ้าแห้วหามพลร่องแร่เข้าไปในกระโจม ลุงหนานกับพวกลูกหาบพากันเข้ามาเยี่ยม ใต้ถอมเรื่องราวของนายพัชราภรณ์

ดร.ดิเรก เริ่มลงมือทำการปฐมพยาบาลเพื่อนของเขา ความร้อนในตัวพลขึ้นสูงมาก เขากำลังเป็นไข้

พรานเฒ่าหนักใจไม่น้อย เมื่อนิกรกับเสี่ยหงวนบอกกันว่า พลได้ปีศาจอัปษรชาติเป็นเมีย นายพรานรู้ว่าผีป่าเป็นผีที่ดุร้ายที่สุด ถ้าไม่รีบหาทางป้องกันชีวิตของพลก็จะสิ้นสุดลงที่นครหินนี้ เพราะอย่างไรเสียอัปษรชาติก็ต้องเอาชีวิตพลให้ได้

นายพรานพูดกับท่านเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ อย่างนอบน้อม

“ท่านขอรับ ชีวิตคุณพลอยู่ในระหว่างความเป็นความตาย นางปีศาจมันจะต้องเอาคุณพลไปเป็นผัวมันในปรโลก พรุ่งนี้พอพระอาทิตย์ขึ้นเราจะต้องออกเดินทางไปจากนครหินทันที แต่คืนนี้นางปีศาจต้องมารบกวนแน่ ๆ”

นิกรกับเจ้าแห้วหน้าขาวซีดเหมือนกับกระดาษ เขยิบเข้ามายืนกลางวง เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ มองดูพลด้วยความเป็นห่วงยิ่ง ดิเรกกำลังแก้ไขอยู่ ท่านเจ้าคุณเม้มปากแน่นหันมายกมือจับแขนพรานเฒ่า

“ที่ว่านางปีศาจจะมารบกวน หมายความว่ามันจะมาพาเจ้าพลไปอีกไซ้ไหม”

“ถูกแล้วครับ เราต้องหาทางป้องกัน”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“ป้องกันยังไง ลุงหนานช่วยหน่อยซี”

“ได้ครับ ผมพอจะช่วยให้ ผมมีด้ายสายสิญจน์ของอาจารย์ติดตัวมาด้วย 1 กลุ่ม ผมจะเอาด้ายสายสิญจน์ซึ่งให้รอบที่พักของเรา ผมรับรองว่านางปีศาจจะผ่านวงสายสิญจน์เข้ามาไม่ได้เป็นอันขาด นอกจากอยู่รอบนอก แต่พวกเราก็กว้างไปนอกวงด้ายสายสิญจน์ไม่ได้เหมือนกัน”

นิกรว่า “รับรองจะสูง หัวเด็ดตีนขาดฉันก็ไม่ออก”

เจ้าแห้วพูดขึ้นบ้าง

“ฉันก็เช่นเดียวกันจะสูง”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ กล่าวกับพรานเฒ่าต่อไป

“ดีแล้วหนาน จัดการเดี๋ยวนี้แหละ ก่อนที่นางปีศาจจะมาที่นี่”

นายพรานชวนพวกลูกหาบออกไปจากเต็นท์ ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ กับนิกร กิมหงวน และเจ้าแห้วเข้ามามุงดูตร.ดิเรกทำการปฐมพยาบาล เมื่อเห็นพลฟื้นคืนสติ ทุกคนก็โล่งใจไปตามกัน หลังจากนั้นนายแพทย์หนุ่มได้ฉีดยาบำรุงหัวใจให้พล 1 เข็ม และขอร้องให้พลนอนหลับเพื่อพักผ่อนร่างกาย ดิเรกเอาใจใส่กับนายพัชราภรณ์ตลอดเวลา

ตอนตึก คืบหน้าตัวเอง

แสงจันทร์ส่องสว่างกระจ่างขาว กองไฟที่สุ่มไว้รอบที่พักรอดไปเกือบหมดแล้ว พรานเฒ่าผู้รอบคอบลุกขึ้นมาหยิบกิ่งไม้แห้งขนาดใหญ่สุ่มใส่ลงไปบนกองไฟเพื่อป้องกันสัตว์ร้าย ซึ่งอาจเข้ามารบกวน ลุงหนานหลับ ๆ ตื่น ๆ เพราะแกลเป็นห่วงพลจนเกินไป นาน ๆ ก็เข้าไปดูเขาในกระโจมที่พักรั้งหนึ่ง เมื่อเห็นพลนอนหลับสนิทแกลก็สบายใจ

พรานเฒ่าได้ทำพิธีป้องกันภูตผีปีศาจตามความรู้ของแกลเท่าที่เล่าเรียนมา มีการเสกข้าวสารซัดไปรอบ ๆ ที่พักร ใช้ด้ายสายสิญจน์กัน จุดธูปจุดเทียนบนบานศาลกล่าวเจ้าป่า พระภูมิเจ้าที่ เทพยดาอารักษ์ ให้คุ้มครองป้องกัน

หลังจากสุ่มไฟแล้ว ลุงหนานก็กลับมานอนรวมกับพวกลูกหาบ ความหนาวเย็นของอากาศในตอนตึกสงบ ทำให้นายพรานต้องห่มผ้าผวยคลุมโปง แล้วแกลก็ม่อหลับไป

ภายในกระโจมที่พักรั้งของ 4 สหาย

พล นิกร กิมหงวน ดิเรก เจ้าคุณปัจฉิม ๗ และเจ้าแห้วกำลังกรนแข่งกัน เสียงสูงต่ำสั้นยาวสลับกันไปราวกับดุริยางค์ขยับย้อย นิกรกรนดังกว่าเพื่อน นาฬิกาปลุกบนหีบสัมภาระบอกเวลา 02.15 น.

เสียงสุนัขป่าหอนวิเวกวังเวงมาตามลม ในเวลาเดียวกันนั้น กลิ่นกระแจะจันทร์ และเครื่องสำอางอย่างสูงในสมัยโน้น ได้หอมตระหลบอบอวลไปทั่วบริเวณ กลิ่นหอมชื่นนี้เองปลุกให้พลตื่นขึ้น

ม่านตาของเขาเผยอขึ้น ชายหนุ่มถอนหายใจหนัก ๆ พยายามลืมอัปษรวัตติแม่เทพธิดาปีศาจของเขา ปลอบตัวเองว่า ความรักที่เขามีต่อหล่อนั้น เกิดขึ้นจากอิทธิฤทธิ์ของ

ปีศาจ แต่แล้วหัวใจของพลก็อ่อนแอตกเป็นทาสของนางอีก

พลค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่ง ดึงผ้าคลุมออกจากตัวกวาดสายตามองไปรอบ ๆ เต็นท์เข้าใจว่าบัดนี้อัปษรวัตติคงมาหาเขา พลจำกลิ่นกระแจะจันทร์ได้ดี เขาลืมนึกถึงคำสั่งของพรานเฒ่า ลุงหนานสั่งนักสั่งหนา ไม่ให้เขาออกไปนอกกระโจมที่พักร

หูของพลแว่วเสียงเยือกเย็นของอัปษรวัตติ

“พล – พลขา ออกมาหาน้องหน้อยสิคะพล เจ้าพรานเฒ่ามันทำเครื่องกีดขวางป้องกันไม่ให้น้องเข้าไปหาพี่ พี่หลับหรือตื่นคะ ได้ยินเสียงอัปษรวัตติไหม พี่เอ๋ย พี่ได้น้องเป็น

เมียแล้ว พี่จะทิ้งขว้างน้องได้ลงคอเชียวหรือ ออกมาหาน้องหน่อย พ่อทูนหัว คิดถึงพี่ใจจะขาดอยู่แล้ว อับษรดีเก็บผลไม้ป่า และดอกเอื้องมาฝากพี่ พลซา ทำไมพี่นี่เงย”

พลเคลิบเคลิ้มลืมหูลืมตาไปอีกแล้ว เขาตกอยู่ภายใต้อิทธิฤทธิ์ของนางปีศาจ ชายหนุ่มผลุนผลันลุกขึ้น เดินโซเซออกมานอกกระโจม

เขาแลเห็นอับษรดียืนอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์ ท่อนบนของหล่อนเปลือยเปล่าปราศจากเสื้อผ้าปกปิด แต่มีมัลล 2 ชายสวมคอเรือนผมประดับด้วยดอกไม้ป่า มือขวาดึงกระเช้าใส่ผลไม้มาหาชนิด

“อับษรดี” พลร้องเรียกนางปีศาจ

หญิงสาวเดินเข้ามาหาเขา พอกระทบด้ายสายสิญจน์หล่อนก็ร้องกรี๊ดแสดงความเจ็บปวดแสนสาหัส แล้วอับษรดีก็ถอยหลังหนี

“อ้ายพรานเฒ่า” หล่อนร้องขึ้นดัง ๆ “อ้ายพรานเฒ่า และพวกของพี่ทุก ๆ คน เป็นผู้กีดกันทำลายความรักของน้อง อับษรดีจะฆ่ามันให้หมด ด้ายสายสิญจน์เพียงเท่านี้ จะคุ้มครองป้องกันได้ก็ให้รู้ไป” พุดจบร่างของอับษรดีก็หายวับไปกับตา

พลยืนนิ่งเฉย สติสัมปชัญญะกลับคืนมาสู่เขา นายพัชรภรณ์นึกฉิวตัวเองที่เขาไม่สามารถจะโต้ถอนความรู้สึกของเขาต่ออับษรดีได้ แล้วเขาก็นึกขบใจลุงพรานที่สามารถป้องกันไม่ให้นางปีศาจเข้ามาในวงสายสิญจน์

พลมองไปทางนครหินเบื้องหน้า เพื่อพุดออกมาเบา ๆ

“อับษรดี พี่กับน้องอยู่กันคนละโลก เราจะรักกันอย่างไรรู้ได้ อโหสิให้พี่เถิด อับษรดี อย่ามารบกวนพี่เลย แล้วพี่จะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้”

เสียงพุดพึมพำของพลทำให้ลุงพราน ซึ่งนอนอยู่ห่างจากพลไม่กี่กอน้อยตกใจตื่น แก่เลิกผ้าห่มที่คลุมศีรษะออก พอแลเห็นพลก็รีบลุกขึ้น

“คุณพลหรือครับ” ถามโดยเร็ว

พลสะดุ้งตื่นจากความคิดคำนึง หันมามองดูนายพราน

“จ๊ะ ฉันเองลุง”

นายพรานลุกขึ้นยืนเดินเข้ามาหา

“คุณออกไปทำไมครับ กลับเข้าไปเสียเถอะ ชีวิตของคุณกำลังอยู่ในระหว่างอันตราย”

พลยิ้มเศร้า ๆ ยกมือเสยผมตัวเอง

“อับษรดีมาหาฉันจะลุง หล่อนร้องเรียกฉันให้ออกมาหา หล่อนนำผลไม้ และดอกไม้มาให้ฉันแต่ฉันไม่กล้าออกไปนอกวงสายสิญจน์”

พรานเฒ่าลืมหูลืมตาโพล่ง

“อย่าเชียวนะครับ ถ้าคุณออกไปคุณเป็นตายแน่ เคราะห์คุณดีเหลือเกิน นางปีศาจอับษรดีดุร้ายมาก มารบกวนไม่รู้จักจบ คุณต้องทำใจให้เข้มแข็ง อย่าไปอาลัยอาวรณ์

กับมันเลยครับ มันเป็นผู้สาว ไม่ใช่มนุษย์ มันต้องการเอาชีวิตคุณไปเมืองผี เพื่อคุณจะได้ไปเป็นผู้สาวมัน”

พลสะท้อนถอนใจ

“ถ้าฉันไม่เห็นมัน ฉันก็หักห้ามใจได้ แต่พอฉันเห็นหน้ามัน หัวใจของฉันก็อ่อนแอเหมือนกับคนที่ถูกสะกดจิต”

ลูงหนานหัวเราะเบา ๆ

“นั่นแหละครับ เพราะอิทธิฤทธิ์ของมัน มันจำแลงร่างให้สวยผิดมนุษย์ คุณจึงหลงรักรูปของมัน เข้าไปนอนเถอะครับ อีก 2 – 3 ชั่วโมงก็สว่างแล้ว ถ้าสว่างเมื่อไรคุณก็ปลอดภัยเมื่อนั้น”

นายพัชรภรณ์พยักหน้าช้า ๆ

“ขอบใจมากลูงหนาน ฉันจะไม่ลืมบุญคุณของคุณเลย ลูงเป็นผู้ช่วยชีวิตฉันให้รอดพ้นจากความต้องการของนางปีศาจ”

นายพรานมองดูเขาด้วยความรัก และสงสาร

“เรื่องบุญคุณอย่าพูดถึงเลยครับ มันเป็นหน้าที่ของผมนี่ที่จะต้องรับใช้ และช่วยเหลือพวกคุณทุกสิ่งทุกประการ ง่า – นางปีศาจมันพูดอะไรกับคุณบ้างหรือเปล่าครับ”

“พูดจะลูง มันร้องเรียกฉันให้ออกมารับผลไม้ที่มันไปหามาให้”

“อ้อ แล้วยังมีอีกครับ”

“พอฉันออกมาข้างนอก มันก็เดินเข้ามาหาฉันถูกด้ายสายสิญจน์เข้ามันก็ร้องกรี๊ด แล้วกล่าวคำอาฆาตลูงทุก ๆ คน ฉันเชื่อว่าก่อนรุ่งสว่างคืนนี้ มันจะต้องมารบกวนเราอีก”

พรานเฒ่าอมยิ้ม แก้มไม่ได้แสดงกิริยาหวาดกลัวเลย

“อย่ากลัวเลยครับ ถึงอย่างไรมันก็เข้ามาในสายสิญจน์ไม่ได้ สำคัญแต่ว่าคุณจะออกไปนอกวงสายสิญจน์เท่านั้น คุณรับรองกับผมได้ไหมว่าคุณจะไม่ออกไป”

ชายหนุ่มถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“ได้จะลูง แต่ฉันจะตีมเหล็กก่อนแล้ว ให้มันเมา ฉันจะได้นอนหลับ หรือช่วยให้จิตใจของฉันเข้มแข็งขึ้น”

นายพรานเห็นพ้องด้วย

“ดีเหมือนกันครับ ถ้าคุณมีเมเหล้า คุณคงจะไม่หลงเสน่ห์มัน เข้าไปในกระโจมของคุณเถอะครับ”

พลยกมือตบ่าชายชรา

“สวัสดีลูง ลูงดีต่อฉันมาก ถ้าปีศาจมันมาเรียกฉันอีก ฉันจะทำเป็นนอนนิ่งเฉยเสีย”

“คุณมั่นใจหรือครับว่า จิตใจของคุณจะเข้มแข็งพอ”

“จะ – ฉันจะเข้าไปกินเหล้าเดี๋ยวนี้” พูดจบพลก็เดินเข้าไปในกระโจมที่พักของเขา

ชายหนุ่มอาศัยแสงตะเกียงรั้ว หยิบขวดวิสกี้ตราขาวขึ้นมารินใส่แก้วครึ่งแก้ว
ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงนิกรพูดพึมพำเบา ๆ

“ขอกินบ้างไฉน”

นายพัชราภรณ์หันมามองดูเพื่อนของเขา

“อ้อ อ้ายหมอนี้ถ้าจะละเมอ”

“ไม่ใช่ละเมอไฉน ขอจริง ๆ” พุดจบก็กรนคร่ำครวญ ๆ

พลหัวเราะ ยกแก้วน้ำสีเหลืองขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว วางแก้วลงบนลังไม้
นำฉา เดินกลับมาที่เตียงผ้าใบของเขา ขึ้นเตียงนอนห่มผ้านุ่มไม่ถึง 10 นาทีพลก็หลับสนิท
ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในความสงบเงียบ จนกระทั่ง

นาฬิกาปลุกบนโต๊ะบอกเวลา 03.00 น.

กิมหงวนฝันไปว่า เขาถูกช่างป่าตัวหนึ่งไล่ อาศัยปีนขึ้นไปบนต้นไม้ ช่างตัว
นั้นใช้กำลังอันแข็งแกร่งของมันดันต้นไม้จนโค่น แล้ววิ่งเข้ามายกเท้าหน้าเหยียบหน้าอก
กิมหงวนไว้

เสียงหวนตกใจตื่นทันที พอลืมตาขึ้น ก็แลเห็นเท้าขวาของนิกรซึ่งนอนอยู่
เตียงติด ๆ กันพาดขึ้นมาบนหน้าอกเขา กิมหงวนชักจิกก็ยกมือจับขานิกรยกขึ้นผลักให้พ้นตัว

“ปู่ไร้อ้ายเปรตนี่เอง นึกว่าช่างเสียอีก”

แล้วกิมหงวนก็ลุกขึ้นนั่ง มองดูพล แลเห็นพลนอนหลับสนิทก็โล่งใจ อาศัย
เอื้อมมือหยิบบุหรี่ปุหรี่จุดสูบบวนหนึ่ง รู้สึกหนาวเยือกเย็นอยากจะให้รุ่งสว่างเสียเร็ว ๆ

ขณะนั้น อาศัยแ่ววเสียงเพลง ๆ หนึ่งดังมาตามลม ระดมกับเสียงโทน และ
เสียงตบมือ มันเป็นเพลงหมู่ร้องรำวงกัน กิมหงวนแปลกใจอย่างยิ่ง ดึกตื่นปานนี้แล้ว พวก
ชาวบ้านป่ายังสนุกสนานเล่นรำวงกันอีกหรือ

เสียงเพลงใกล้เข้ามาทุกที จนได้ยินถนัด กิมหงวนอยากจะเข้าใจว่ามีชาวบ้าน
ป่าพวกหนึ่งไปเล่นรำวงกลับมา และผ่านมาทางนี้ถือโอกาสร้องรำทำเพลงกันเล่น เขาตั้งอก
ตั้งใจฟังเสียงผู้หญิงหลาย ๆ คนร้องเพลงเสียงแจ้ว มีเสียงผู้ชายปนอยู่บ้าง

“นภาเมื่อคราววันเพ็ญ

ดวงจันทร์เด่นเห็นสุกสกา

ดรรระยิบยั้บราว

เปรียบเพชรรัตน์ อันอำไพ

หนุ่มสาวมาเล่นรำวง

จิตใจพวงคูใคร ของใคร

ดาจ้องตามองกันไป

บอกความในใจที่มีต่อกัน

เสียงโทนเสียงเพลงก็ก้อง

ช่วยกันขับร้องตามบทประพันธ์

หนุ่มสาวมีใจกระสัน
ไม่ต้องเกี้ยวกันเพียงแต่มองตา”

เขาร้องวนเวียนไปมาในเพลงนี้ กิมหงวนผุดลุกขึ้นยืน เดินไปที่หน้าต่างเห็น
ทอดสายตามองไปข้างหน้าแลเห็นหนุ่มสาวชาวบ้านปากลุ่มหนึ่งในราว 30 คน เดินร้องรำทำ
เพลงตรงเข้ามาอยู่ที่พัก เจ้าหนุ่ม 2 คนถือคบเพลิงเดินนำหน้า ความแปลกใจของกิมหงวนได้
บังเกิดขึ้นทวีคูณ

เมื่อเข้ามาในระยะ 30 เมตร คณะรำวงก็หยุดชะงัก ต่างวิจารณ์กันเบา ๆ และ
มองมายังที่พักของคณะสำรวจป่า กิมหงวนบอกตัวเองว่าพวกนี้คงจะแปลกใจที่เห็นพรรคพวก
ของเขาจะมาพักแรมกันอยู่ที่นี่

พวกชาวป่าเดินเข้ามาใกล้กระท่อมที่พักอีก เสียงหงวนโบกมือให้แล้วตะโกนดัง ๆ
“สวัสดิ์ พรรคพวก ไปเล่นรำวงที่ไหนกันมาพี่ชาย”
ชาวบ้านป่าพูดพึมพำเสียงแซ่ดไปหมด เสียงผู้หญิงคนหนึ่งพูดขึ้น
“เสียงเป็นชาวกรุงเทพฯ ะ โว้ย น่ากลัวจะพากันมალ่าสัตว์”
เจ้าผู้ชายคนหนึ่งพูดขึ้น
“เข้าไปหาเขาซี เผื่อบางทีเราจะได้รับแจกอะไรบ้าง คนกรุงเทพฯ ะ เขารำรวย
และใจดีนัก”

หญิงสาว 3 คนนั่งน้อยห่มน้อย แต่งตัวคล้าย ๆ ชาวเกาะทะเลใต้ พากันเดิน
จรด ๆ จ้อง ๆ เข้ามาที่เต็นท์ กิมหงวนฟังสังเกตเห็นกนัตเตี้ยวันนี้ ตะละคนเป็นสาวแรกรุ่งงาม
แจ่มลัมแซมซ้อย และจำบ๊ะเสียด้วย เสียงหงวนมองดูอย่างตะลึงลาน

“น้องสาว” เขากล่าวทัก “บ้านเธออยู่แถวนี้หรือจ๊ะ”
แม่ 2 คนทำท่าตื่น ๆ แต่อีกคนหนึ่งยิ้มให้อาเสียด
“คะ เราอยู่หลังนครหินนี้เอง พวกท่านมาจากกรุงเทพฯ ะ ใช่ไหม”
“ถูกแล้วน้องสาว ฉันตามไปเที่ยวที่บ้านด้วยคนได้ไหมจ๊ะ”
3 นางโปรยยิ้มให้เขา แล้วนางปีศาจอีกคนหนึ่งก็พูดขึ้น
“ถ้าไม่รังเกียจว่าบ้านเราสกปรก และคับแคบก็เชิญสิคะ พวกเราชาวป่ายินดี
ต้อนรับท่านเสมอ บ้านเราอยู่เชิงเขาข้างหน้าตนเอง ไปสิคะ แล้วรุ่งสว่างค่อยกลับมา”
อาเสียดลื่นน้ำลายเอือก ดิตใจแม่สาวงามทั้ง 3 เขาไม่ได้เฉลียวใจในเรื่องภูตผี
ปีศาจ กิมหงวนเดินก้าวข้ามสายสิญจน์เข้าไปหาสาวชาวป่า หรือนางปีศาจ
ทันใดนั้น หญิงสาวทั้ง 3 ก็เข้ามายืนอยู่จุดจุดแขนกิมหงวน ทำกิริยาสนิทสนม
คล้ายกับว่ารู้จักคุ้นเคยกันมานาน
“พี่จ๋า พี่ปลุกพวกพี่ให้ลุกขึ้นซี แล้วพาเขาไปนอนที่บ้านฉันดีกว่า คุณลุงแก่
คนนั้นแกคงจะหนาวมาก นอนคุดคู้หน้าสงสาร ไปนอนกันที่บ้านฉันเถอะพี่”
อาเสียดสั่นศีรษะ

“อย่าไปสนใจกับเขาเลยน้องสาว ให้พี่ไปคนเดียวก็แล้วกัน”

“อ้อ – ยั้งนั้นก็ไปซีจ๊ะ”

ครั้นแล้วเสียงโทน และเสียงร้องเพลงก็ดังขึ้นอีก พวกปีศาจแห่งนครหินออกเดินร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน หญิงสาวทั้ง 3 คนรำเยื้องกรายไปมารอบ ๆ อาเสี๋ย ในที่สุดก็รำบ้าง ผุ่งปีศาจพากิมหงวนไปเพื่อจะหลอกหลอนให้ตกใจตาย

อีกสักครู่หนึ่ง ก็ถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งตั้งอยู่เชิงเขา มีบ้านราว 10 หลังคาเรือนเท่านั้น แม่สาวงามคนหนึ่งพูดกับเสี๋ยหงวนก่อนที่จะขึ้นไปบนเรือน

“พี่ – พี่มาถึงนี่พี่ต้องเป็นผัวฉันนะ จะบอกให้”

กิมหงวนสะดุ้งเฮือก

“อ๊ะ มันจะแรงไปกระมังน้องสาว”

อีกนางหนึ่งพูดเสริมขึ้น

“เป็นประเพณีของพวกเราคะ เราพาผู้ชายคนไหนมาได้ เราจะต้องเอาไว้เป็นผัวของพวกเราทั้งหมดนี้ ขึ้นไปบนเรือนซีคะ”

อาเสี๋ยรู้สึกว่ามีมือของหล่อนที่จับแขนเขานั้นเย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็ง และจากแสงคบเพลิงที่ส่องสว่าง กิมหงวนสังเกตเห็นผู้หญิงสาวทั้ง 3 คนนี้ไม่มีแววตา พวกผู้ชายที่มาด้วยหายหน้าไปหมดแล้ว เสี๋ยหงวนขนลุกซู่ เขาบอกตัวเองว่าผู้หญิงสาวทั้ง 3 คนนี้น่ากลัวจะเป็นผี

ยิ่งนึกถึงเหตุผลหลาย ๆ อย่างก็ยิ่งมั่นใจว่าเป็นผีแน่ ๆ กิมหงวนเริ่มออกสั่นขวัญแขวนทันที

“ขึ้นไปบนเรือนซีคะพี่ ง่า – แม่เขาตื่นขึ้นจุดตะเกียงแล้ว ขึ้นไปรู้จักกับแม่ของน้อยสักหน่อย แก่ใจดีออกจะตายไปคะ แต่เวลานี้ยันตาแกบอด”

ร่างของกิมหงวนสั่นสะท้าน เหงื่อแตก ไบหน้าซีดเผือดเพราะความกลัว เขามั่นใจ 100 เปอร์เซ็นต์แม่เทพธิดาเหล่านี้เป็นปีศาจ

“อ้า – ฉัน – ง่า – คือว่า - - แะะะ ฉันจะกลับที่พักละจ๊ะ”

นางปีศาจคนหนึ่งยิ้มอ่อนหวาน

“จะรีบร้อนไปไหนล่ะคะ”

กิมหงวนกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“ฉันไปละจ๊ะ สวัสดิ์น้องสาว”

นางปีศาจอีกคนหนึ่งจับแขนเขาไว้ ดวงหน้าที่ยิ้มแจ่มใสเปลี่ยนเป็นถมึงทึงน่ากลัว นัยน์ตาคมวาว แต่ไม่มีแววตา

“ขึ้นไปบนเรือน” หล่อนพูดเกรี้ยวกราด “ยังจะรำไรอีก ประเดี๋ยวแม่ดูตืดเลือดหมดตัวเลย”

“อ้อย – กลัวแล้วจ๊ะ โห้ – ไม่ควรจะตามมา อยู่ดี ๆ รนหาที่ แม่ น้องสาวเป็นผีปีศาจก็อยู่ตามประสาผีซีจ๊ะ มาอยู่กับฉันทำไม”

“อย่าพูดมาก ขึ้นไปบนเรือนเดี๋ยวนี้ แม่ของข้าอยากกินไส้ และดับมนุษย์มานานนักหนาแล้ว พวกเจ้าเป็นศัตรูสำคัญของพระแม่เจ้าอัปสรวดี พระนางรับสั่งให้พวกข้าทำลายชีวิตพวกเจ้าให้หมด อะ – อะ – อะ”

อาเสี้ยแทบจะเป็นลมล้มลง ณ ที่นั้น เขาถูกแม่สาวงามทั้ง 3 จุดกระชากลากตัวขึ้นไปบนเรือน

“โน่น – แม่ของข้ามันอยู่นั้นเห็นไหม”

บนเรือนมีแสงตะเกียงริบหรี่ แต่ก็พอเห็นสิ่งต่าง ๆ รอบห้อง หัวใจเสี้ยหงวนแทบจะหยุดทำงาน เมื่อเขาแลเห็นหญิงชราคนหนึ่งนั่งอยู่ริมห้อง รูปร่างของแกผอมแห้งแลเห็นหนังหุ้มกระดูก ผิวกายเป็นสีทองแดง ผมยารูปร่างหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวเหลือที่จะกล่าวหน้าผากโหนก แก้มตอบบุ่ม ปากแบะกว้าง จมูกสั้น นัยน์ตาข้างซ้ายกลวงโป้แลเห็นเนื้อสีแดง นัยน์ตาขวาหลุดออกมาห้อยร่อนแรงนอกเบ้าตา ฟันซี่ใหญ่สีดำเป็นมัน เขยिनออกมานอกปาก หญิงชราไม่ได้สวมเสื้อ คงนั่งขึ้นขาดวินผืนเดียว กลิ่นตัวของแกเหม็นสาบเหม็นสาบอย่าง

ร้ายกาจ

“ใครกันวะ อีหนู” แกพูดเสียงสั้น และแทบแหยง

อีหนูคนหนึ่งกล่าวตอบ

“พวกอ้ายพรานเฒ่า ศัตรูของเจ้าแม่ของเราอย่างไรล่ะ ฉันทลกลวงเอามาได้เพียง

1 คนเท่านั้น”

หญิงชราตบมือหัวเราะลั่น

“แะอะ ๆ ๆ อี ๆ ๆ สมใจกูแล้ว อ้ายหนุ่มเอ๋ย แะอะ ๆ ข้าอยากกินไส้มนุษย์ ข้าเป็นผีปอบที่อดหยากมานานนมแล้ว มาที่นี่ – เข้ามาหาข้า อี – อี มาให้ข้าควักไส้กินดี ๆ”

กิมหงวนใจคอแทบไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว แต่ชะตาของอาเสี้ยยังดีอยู่บ้าง กิมหงวนยกมือแตะหลวงพ่อบรมเตี้ยจืดระฆังออกมาจากสร้อยคอนีกภาวนาคุณพระให้ช่วยคุ้มครอง แล้วกำลังใจก็ตีขึ้นบ้าง

อาเสี้ยมองดูหญิงสาวทั้ง 3 และยายแรงแห่ง

“อียายเฒ่า และอีสาวต่อแผล คนอย่างข้าไม่กลัวผีหรอกโว้ย”

ยายเฒ่าคั้นหัวเราะ

“อี – อี แะอะ แะอะ”

กิมหงวนหัวเราะบ้าง

“เฮ้ย – ลำบากนักก็อย่าหัวเราะเลยวะ นี่ – ดูนี่ พวกแกเคยเห็นของแปลก ๆ ยังงี้ไหม” พูตจบกกับเมื่อที่กุมพระเครื่องรางอันศักดิ์สิทธิ์ให้ปีศาจแม่ลูกดู

ด้วยเดชะคุณพระรัตนตรัย ปีศาจทั้ง 4 ก็บังเกิดความเกรงกลัวเป็นล้นพ้น ต่างร้องกรีด แล้วหายวับไปกับตา ตะเกียงที่จุดไว้ก็ดับวูบ

กิมหงวนรู้สึกตัวว่า เขาอยู่บนเรือนร่างแห่งหนึ่งซึ่งไม่มีข้าวของอะไรเลย อาเสี่ยหายกลัวผีแล้ว เพราะมีหลวงพ่อบรมเตี้ยจ้วดระฆังอยู่ในมือ เขายกมือลูบคลำกระเป๋าสื่อทางเกงของเขา พอรู้สึกว่ามีสัมผัสกับกล่องไม้ขีดไฟในกระเป๋ากางเกง กิมหงวนก็ยิ้มออกมาได้ รีบล้างกระเป๋ายีบไม้ขีดออกมามาดู แล้วอาเสี่ยก็ผลุนผลันลงมาจากเรือน

คราวนี้ เสี่ยหงวนจนปัญญา ไม่อาจจะทราบได้ว่าที่พักของเขาอยู่ตรงไหน จำได้แต่เพียงว่าเขาใช้เวลาเดินทางจากที่พักมาถึงนี่ในราว 10 นาที รอบ ๆ ตัวเขาเป็นป่าโปร่งทางซ้ายมือเป็นทุ่งหญ้า แสงจันทร์ส่องสว่างไปทั่วทุกแห่ง

กำลังยืนตรึกตรองหาหนทางกลับที่พัก กิมหงวนก็ได้กลิ่นเหม็นสาบอย่างรุนแรงของสัตว์ชนิดหนึ่งปลิวมาต้องจมูกเขา อาเสี่ยชักใจไม่ตีมือซ้ายมองขวา แล้วออกวิ่งเหยาะ ๆ บุกป่าฝ่าดงไปตามยถากรรม

มีเสียงร้องคำรามดังขึ้นข้าง ๆ เขา

“โฮก – ฮึม”

เสือดำตัวหนึ่ง ขนาดสุนัขเกรฮาวนด์แผ่นแผ่วออกมาจากพุ่มไม้ นัยน์ตาคมวาว กิมหงวนแลเห็นเข้าก็ตกใจโกลยอ้าว เสือดำวิ่งไล่กวาดกระชั้นชิดเข้ามา อาเสี่ยเหลียวหลังมาดู เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นอีก ปากก็ร้องตะโกนให้คนช่วย

“ไว้ว ช่วยด้วยไว้ว”

เดชะบุญคุณพระช่วย เสือลายพาดกลอนขนาดใหญ่ตัวหนึ่งเดินท่องเที่ยวหาเหยื่อของมันอยู่ตามบริเวณนั้น พอแลเห็นกิมหงวนมันก็ปราดออกมาขวางหน้า อาเสี่ยร้องสุดเสียงเลี้ยวไปทางซ้ายมือ เจ้าลายพาดกลอนกับเจ้าดำมีความปรารถนาเหยื่อชิ้นเดียวกัน ดังนั้นจึงเกิดต่อสู้กันขึ้นอย่างทรหด

กิมหงวนรีบปีนป่ายไปบนต้นไม้ต้นหนึ่งนั่งมองดูสัตว์ทั้งสองต่อสู้กัน เสียงร้องคำรามดังกึกก้องลั่นป่า สักครู่หนึ่งเจ้าดำซึ่งมีรูปร่างเล็กกว่าก็เป็นฝ่ายปราชัยวิ่งหนีไป อาเสี่ยรอดพ้นอันตรายอย่างหวุดหวิด แต่เขาจะต้องทนแกร่วอยู่บนต้นไม้ต้นนี้จนกว่าจะรุ่งสว่าง

สว่างแล้ว

แสงเงินแสงทองปรากฏอยู่ทางขอบฟ้าทิศตะวันออก ผุ่งนก และลิงค่างออกหากินส่งเสียงร้องแซ่ดไปหมด

ลูงหนานรู้สึกตัวตื่นขึ้นเป็นคนแรก ขณะนี้เป็นเวลาประมาณ 06.00 น. พรานเฒ่าร้องเรียกพวกลูกหาบให้ลุกขึ้น แล้วแกก็นึกเป็นห่วงพลทันที กองไฟที่สุ่มไว้ 5 – 6 กองมอดไปหมดแล้ว วงด้ายสายสิญจน์ยังคงอยู่เป็นปกติ นายพรานผูกลูกขึ้นยืนเดินมาที่กระโจมที่พักของ 4 สหาย พาดหัวเข้าไปข้างใน

แลเห็นพลนอนหลับอยู่บนเตียงของเขา พรานเฒ่าก็ยิ้มออกมาได้ แต่แล้วแกก็แปลกใจเมื่อไม่เห็นกิมหงวน เข้มขัด และป็นพวยังวางอยู่ข้างหมอน ลูงหนานยื่นมือไปสักรู้อยากจะเข้าใจว่าเสี่ยหงวนถูกนางปีศาจพาไปซ่อนตัวอยู่ในนครหิน

นายพรานปลุก 3 สหายทันที

“คุณ – คุณครับ ลูกขึ้นเถอะครับ”

ดร.ดิเรก กับพลพรรคพราดลูกขึ้น

“อะไรกันลุง” พลถามโดยเร็ว

“อาเสียหายไปไหนไม่ทราบครับ”

เจ้าคุณบัจฉริก ๆ เหวี่ยงผ่านวมทั้ง ลูกขึ้นทำหน้าที่น ๑

“แกปลุกพวกเราทำไม หนาน”

พรานเฒ่ายิ้มให้ท่านเจ้าคุณ

“แล้วแต่จะโปรดเถอะครับ อาเสียหายไปไหนไม่ทราบ ผมเพิ่งตื่นเดี๋ยวนี้เอง

นึกเป็นห่วงคุณพลก็เข้ามาดูในเต็นท์ คุณพลอยู่แต่อาเสียหายไป”

เจ้าคุณบัจฉริก ๆ ลูกขึ้นยืน หยิบคนโทเคลือบยกขึ้นราดเจ้าแห้วเกือบครึ่ง

เหยือก เจ้าแห้วตะลึงตาลูกขึ้นโดยเร็ว เงยหน้ามองดูหลังคาเต็นท์

“ว่า – ฝนรั่ว” พูดอย่างงัวเงีย ล้มตัวลงนอนอีก

“เฮ้ย” ดร.ดิเรกเอ็ดตะโร “ลูกขึ้นเสียทีซิ อ้ายเวร”

เจ้าคุณราดน้ำโครมลงไปบนหน้าเจ้าแห้วจนหมดเหยือก คราวนี้เจ้าแห้วก็รู้ว่า
เขาถูกราดน้ำไม่ใช่ฝนรั่ว เจ้าแห้วลูกขึ้นนั่งทำตาปริบ ๆ

พลเอื้อมือเขย่าร่างนายการุณวงศ์ซึ่งกรนเสียงลั่น ฟังคล้าย ๆ กับเสียง
เครื่องบินขับไล่

“กร – กรไวย์ อ้ายหงวนหายไปแล้ว ลูกขึ้นเร็ว”

นิกรพูดพึมพำ

“ไม่หายไหนหรือหน้า คันดูตามกระเป่าซี”

พลจู้ปาก ยกมือเกาศีรษะ แล้วก้มลงจับมือนิกรทั้งสองข้างกระซอกให้ลูกขึ้น
นั่ง นิกรยังคงนั่งหลับอ้าปากหาว

ดร.ดิเรกเขยิบตัวเข้ามายืนข้างนายการุณวงศ์ ก้มลงตะโกนกรอกแก้วหู

“ตื่นทีไวย์”

คราวนี้นิกรลืมตาโพลง

“หือ อะไรกันอีกล่ะ”

นายแพทย์หนุ่มรีบบอกเขา

“เจ้าหงวนหาย”

“แล้วกันไวย์ เท่านี้ก็ต้องปลุกกันด้วย เจ้าหงวนไม่ใช่เข็มเย็บผ้า ตัวมันออก
เบ้อเริ่มมันจะหายไปไหน หาตุให้ทั่วซี”

พลตบหลังเพื่อนเกลอของเขาตั้งป่าบ

“ลูกขึ้น ไปตามอ้ายหงวนกันเดี๋ยวนี้” พูดจบก็กระซอกนิกรลงจากเตียง

ทุกคนเต็มไปด้วยความเป็นห่วงอาเสี่ย ต่างหยิบปืนเล็กยาวประจำตัวคนละ
กระบอกแล้วพากันออกมานอกกระโจม

ลุงหนานแว่วเสียงใครคนหนึ่งกู่ก้องมาแต่ไกล วิธีกู่ผิดแปลกกว่าพวกชาวป่า
ทั้งหลาย

“วู้ – ช่วยด้วยไว้ย”

พรานเฒ่าหันมามือจับแขนพล

“ได้ยินเสียงอาเสี่ยไหมครับ กำลังกู่เรียกพวกเรา”

พลพูดเร็วปรือ

“ไป – ลุงหนาน พาพวกเราไปที่เสียงกู่ มันอาจจะกำลังเผชิญกับอันตราย”

ลุงหนานสั่งพวกลูกหาบให้ลงมือหุงหาอาหารได้ แล้วแกก็เดินนำหน้าพา 3
สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕ และเจ้าแห้วมุ่งตรงไปยังเสียงกู่ข้างหน้าโน้น นิกรตะโกนกู่ตอบ

“วู้ อยู่ไหนไว้ย”

“วู้ อยู่ทางนี้ไว้ย บนยอดไม้ไว้ย”

ดิเรกหัวเราะหึ ๆ พูดกับพ่อตาของเขา

“เจ้าหงวนคงอุตริ ทำเป็นคนกล้าหาญออกยิงสัตว์แต่เข้ามีด แล้วก็คงไปเจอ
เสือเข้า เลยหนีขึ้นไปอยู่บนยอดไม้”

ท่านเจ้าคุณสนั่นศีรษะ

“มันยุ่งไม่เข้าเรื่อง ทำให้เราต้องเป็นห่วงมัน”

นิกรกับกิมหงวนต่างตะโกนกู่รับกันตลอดเวลา ลุงหนานพาคณะสำรวจป่าเดิน
ใกล้จุดหมายเข้าไปทุกที สักครู่หนึ่งก็มาถึงต้นไม้ที่อาเสี่ยนั่งจ้องอยู่หลายชั่วโมง

“วู้ อยู่นี้ไว้ย” เสียงหงวนตะโกนบอกลงมา

คณะพรรคเงยหน้าขึ้นมองดูเขา นิกรอดหัวเราะไม่ได้

“เฮ้ย นึกยังงิวะ ถึงผ่าขึ้นไปอยู่บนยอดไม้ แกมาที่นี่ทำไม ปืนก็ไม่มียัด

ตัวมา”

อาเสี่ยพูดพลางได้ต้นไม้ลงมาพลาง

“ผีป่ามันพากันมาไว้ย พรรคพวกของนางอัปสรวดีนั่นแหละ”

ทุกคนแปลกใจไปตามกัน กิมหงวนพาตัวลงมาถึงพื้นดินโดยสวัสดิภาพ เล่า
เรื่องที่เกิดขึ้นให้พรรคพวกของเขาฟังโดยละเอียด

พรานเฒ่ายกมือลูบอก พูดพึมพำเบา ๆ

“เคราะห์ของคุณดีเหลือเกิน ถ้าเป็นคนอื่นไม่มีพระคุ้มครองตัว ป่านนี้ผีป่ามันก็
เล่นงานตายแล้ว แปลกเหลือเกิน ตอนที่พวกผีมันมาชวนคุณพวกเราไม่มีใครตื่นสักคน นอน
หลับกันเป็นตาย”

พลเล่าเรื่องปีศาจอัปสรวดีให้คณะพรรคของเขาฟังบ้าง ตอนสุดท้ายเขาหันมา
พูดกับลุงหนาน

“ฉันเชื่อว่า อัปษรวติมันคงมาเรียกฉันอีกแต่เหล่าทำให้ฉันนอนหลับสนิท ถ้าฉันตื่น และมันมาเรียกฉันก็น่ากลัวว่า ฉันคงอดที่จะออกไปหามันไม่ได้”

ขณะพรรค 4 สหาย และนายพรานวิจารณ์กันแซ่ดถึงเรื่องนี้ เจ้าคุณบัจจนี้ก ๗ พุดขึ้นว่า

“เราจะอยู่ที่นี้ไม่ได้อีกแล้ว ขึ้นอยู่กับต้องตายไปตามกัน เราจะต้องออกเดินทางไปจากนครหินเข้านี้แหละ”

ลุงหนานว่า “ถูกแล้วครับ เราต้องไป แต่ถึงกระนั้นเราก็มองไม่เห็นได้ว่า เราจะปลอดภัย พวกปีศาจอาจจะติดตามไปรบกวนเราก็ได้”

ดร.ดิเรกพุดโพล่งขึ้นทันที

“เอาอย่างนี้ดีกว่า ลุงหนาน ฉันจะทำลายนครหินให้สูญสิ้นไป ผูกปีศาจมันจะได้เสื่อมอิทธิฤทธิ์ไปด้วย ฉันมีลูกระเบิดอย่างแรงอยู่หลายลูก หรือคุณเห็นเป็นยังไง”

พรานเผ่ายิ้มให้เขา

“ถ้ายังงั้นก็ดีสิครับ”

เจ้าคุณบัจจนี้ก ๗ พุดขึ้นอย่างเป็นทางการ

“คิดเสียให้รอบคอบก่อน ดิเรก นครหินเป็นโบราณวัตถุที่สวยงาม แสดงถึงศิลปกรรมอันรุ่งโรจน์ในสมัยก่อน จะทำลายมันเสียก็ดูอะไรอยู่ อย่างน้อยมันอาจจะเป็นประโยชน์แก่นักประวัติศาสตร์ หรือนักโบราณคดี”

กิมหงวนว่า “คงไม่มีนักประวัติศาสตร์ หรือนักโบราณคดีคนไหนที่จะบุกป่าฝ่าดงมาจนถึงที่นี่หรอกครับ นครหินเป็นเมืองปีศาจ ระเบิดมันเสียดีแล้ว ผมเห็นพ้องตามความคิดดิเรก”

ขณะพรรค 4 สหายปรึกษาหารือกัน ในที่สุดก็มีการลงคะแนนโหวต ดร.ดิเรกกล่าวกับทุก ๆ คน

“ใครเห็นว่า ควรระเบิดนครหินยกมือขึ้น”

กิมหงวน , ลุงหนาน, นิก และเจ้าแห้วต่างยกมือขึ้นทันที โดยเฉพาะเจ้าแห้วยกถึง 2 มือ ดิเรกจึ้นปากดูเจ้าแห้ว

“ยกมือเดียวพอโว้ย”

เจ้าแห้วมยิ้ม

“รับประทานผมอยากให้ระเบิดนครหินมากกว่าใคร ๆ นี่ครับ”

ดิเรกหัวเราะ มองดูนายพัชราภรณ์กับเจ้าคุณบัจจนี้ก ๗

“กันกับเจ้าหงวน เจ้ากร ลุงหนาน และอ้ายแห้วลงมติว่าควรระเบิดนครหิน แต่แกกับคุณพ่อไม่เห็นพ้องด้วย”

พลพยักหน้าซ้ำ ๆ

“ถูกแล้ว ศิลปกรรมฝีมือแกะสลักอันงดงามอย่างนี้ เราจะไปหาดูได้ที่ไหนอีก นอกจากนครหิน มีช่างที่ไหนบ้างที่แกะสลักหินให้เป็นรูปมนุษย์ และคล้ายคลึงกับมนุษย์ที่มีชีวิตจิตใจ เราควรทิ้งไว้ให้เป็นโบราณวัตถุของชาติดีกว่า”

นิกรพูดขึ้นทันที

“แต่เสียงข้างมากให้ทำลาย ฉะนั้นเราต้องระเบิดมันให้สิ้นซาก เชื่อกันเถอะ ใครมาถึงนครหิน ถ้ารอดชีวิตกลับไปได้ก็เห็นจะมีแต่พวกเราเท่านั้น”

นายพัชรภรณ์พยักหน้าช้า ๆ

“ยังงั้นก็ตามใจ” แล้วเขาก็หันมาทางพรานเฒ่า “ลุงจ๊ะ การที่เราจะระเบิดนครหิน เจ้าป่าท่านจะโกรธเคืองเราไหมลุง เพราะนครหินเท่ากับว่าเป็นสมบัติของท่าน”

ลุงหนานนิ่งคิด

“เราจุดธูปเทียนบอกท่านเสียก่อนซีครับ ผมคิดว่าคงไม่เป็นไรหรอก”

เจ้าคุณบัจจณี ก ๆ พูดตัดบท

“กลับที่พักของเราเถอะ จะเอาอย่างไรก็เอากัน ข้อสำคัญเราต้องออกเดินทางไปให้พ้นนครหินโดยเร็วที่สุดที่จะเร็วได้”

ดร.ดิเรกพูดกับพ่อตาของเขา

“ตามโครงการของเรา เราจะล่องป่าลงไปทางทิศใต้ แต่ผมเป็นเบือเสียแล้วคุณพ่อ ฝรั่งคิดถึงเมีย อยากกลับบ้านเต็มทน”

“อูย” พล, นิกร, กิมหงวนร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

ดิเรกพูดกับเจ้าคุณบัจจณี ก ๆ ต่อไป

“เรากลับบ้านกันทีนะครับ ให้ลุงหนานพาเราไปจังหวัดตาก ระหว่างเดินทางกลับ ผมคงค้นหาพบสมุนไพรที่มีประโยชน์อีกหลายอย่าง”

พรานเฒ่ามีกิริยาปีติยินดี

“คุณจะไปกลับเมืองตากหรือครับ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“จะลุง ลุงดีใจไหม”

นายพรานหัวเราะ แต่ไม่ตอบว่าอะไร ทันใดนั้นทุกคนได้ยินเสียงเสือดัวหนึ่งร้องคำรามลั่นป่า ต่างยกปืนเล็กยาวเตรียมพร้อมที่จะยิง

เสือดัวพาดกลอนขนาดใหญ่ตัวหนึ่งปรากฏตัวให้เห็น บนหลังเสือดัวนั้นมีใครคนหนึ่งนั่งวางอารมณ์อย่างสบายใจ

“เจ้าป่า” พรานเฒ่าร้องขึ้นดัง ๆ

ทุกคนจำได้ว่าเจ้าป่าองค์นี้คือเจ้าหนุ่ม ๆ ที่ไปปรับเครื่องสังเวกับเจ้าป่าองค์แก่ คณะพรรค 4 สหายหลบเข้าข้างทาง เจ้าป่าขี่เสือดัวผ่านมาในระยะใกล้ชิด พรานเฒ่าทรุดตัวลงนั่งหมอบกราบ คนอื่น ๆ เพียงแต่ยกมือไหว้ เจ้าป่านั่งสโรรงไหมตาหมากรุกใหม่เอี่ยม มี

ผ้าขาวม้าพาดบ่า สวมหมวกสักหลาดปีกใหญ่ ท่านยกมือเปิดหมวกรับความเคารพ บังคับเสื่อให้หยุดยืน

“สวัสดิ์ลูกข้าง ไปไหนกันมาแต่เช้า”

เจ้าคุณบัจฉริก ๆ ยิ้มให้เจ้าพ่อ

“ก็เจ้าพ่อเสด็จไปไหนมาล่ะครับ หน้าตาร่วงโรยเชียว”

“ข้าเระะ ไปเล่นโป๊กเกอร์กับเจ้าป่าป่าโน้น โจ้กันจนสว่าง”

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

“โฮ่เอ๊ย สารรูปของลื้อมันน่าจะเป็นผีเคาบอยมากกว่าเจ้าป่า ใครตั้งลื้อเป็นเจ้าวะ”

เจ้าป่าร้องลั่น

“เหม่.....”

อาเสี้ยทำตาเขียว

“เหม่ออีกแล้ว หมั่นไส้โว้ย จะไปไหนก็ไปซี ลื้อช่วยทูลเจ้าป่าองค์ชราองค์นั้นด้วยว่า พวกอ้วจะเดินทางกลับบ้านวันนี้ และขออนุญาตระเบิดนครหินเพื่อทำลายให้สูญสิ้น”

เจ้าป่าพยักหน้า

“เออ แล้วข้าจะทูลเสด็จลุง ข้าไปละโว้ย ง่วงนอนเต็มทนแล้ว พวกลูกข้างจะตั้งสังเวยอีกเมื่อไหร่ละก็ บอกนา ไม่ต้องเกรงใจ ข้าไปรับสังเวยได้ทุกเวลา”

กิมหงวนโบกมือ

“ไปเสยที่เถอะไป หมั่นไส้เต็มทนแล้ว”

เจ้าป่าทำตาเขียว

“เหม่.....”

นิกรกระซอกป็นพอกออกมาจากช่อง ทันใดนั้นเจ้าป่าก็รีบขับเสื่อวิ่งเหยาะ ๆ ไป นายการุณวงศ์เก็บปืนพกใส่ซอง ยกปืนวินเชสเตอร์ขึ้นประทับบ่า เล็งศูนย์หมายศีรษะเจ้าป่า ลุงพรานปิดกระบอกปืนให้เฉไป

“อย่าครับ ถ้าคุณยิงท่านเป็นเกิดเรื่องแน่ ๆ เจ้าองค์นี้เป็นหลานชายเจ้าป่าบ้า ๆ บอ ๆ นิสัยไม่ใคร่ดี แต่เจ้าป่าองค์แก่นั้นน่าเคารพท่านมาก กลับที่พักเราเถอะครับ ผมจะได้รับเตรียมข้าวของเดินทาง”

คณะพรรค 4 สหายพากันเดินกลับที่พัก คอยกันถึงเรื่องนครหิน และอัปษรวัติ มาตลอดทาง

ตอนสายวันนั้นเอง

คณะสำรวจป่าก็ปรากฏตัวอยู่บนยอดเขาสูงหนึ่ง สูงจากพื้นดินในราว 800 เมตร ทิวทัศน์เบื้องล่างเต็มไปด้วยป่าไม้เบญจพรรณ แลเห็นนครหินอยู่ทางขวามือ

ดร.ดิเรกได้ฝึกลูกระเบิดเวลาไว้ได้แทนประทัดของอัปษรวดี 5 ลูก เป็นลูกระเบิดขนาดเล็กแต่มีอำนาจระเบิดรุนแรงมาก ตามเวลาที่ตั้งชนวนไว้ 10.00 น. ตรง ลูกระเบิดจะระเบิด

ขณะนี้เหลือเวลาอีกเพียง 2 นาทีเท่านั้น คณะพรรค 4 สหายกับลุงหนาน และพวกลูกหาบหนึ่งพักผ่อนอยู่ใต้ร่มเงาของต้นไม้ใหญ่ ทอดสายตามองไปที่นครหิน

ดร.ดิเรกพูดกับเพื่อนเกลอของเขา

“คอยดู ลูกระเบิดกำลังจะระเบิดแล้ว”

เจ้าแห้วถามขึ้นเบา ๆ

“รับประกันถ้าเผื่อมันไม่ระเบิดล่ะครับ”

ดิเรกตวาดแว๊ด

“ถ้ามันไม่ระเบิด ทำยังไงมันก็ไม่ระเบิด อ้ายเซ่อ ไม่น่าจะถามเลย”

เจ้าแห้วยิ้มแหย ๆ ก่อนที่ใครจะพูดอะไรอีก เสียงระเบิดก็ดังสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่ว นครหินแหลกละเอียดในพริบตาตัวเอง ไม่มีอะไรที่จะเหลือทิ้งไว้ให้รู้ว่าที่นั่นเป็นนครหิน พวกลูกหาบกับลุงหนานแสดงกิริยาตื่นเต้นตกใจ เพราะไม่เคยพบเห็นอำนาจของลูกระเบิด

นครหิน นครลึกลับที่ไม่มีใครพิสูจน์ได้ว่า ใครเป็นผู้สร้างมันขึ้นมา หรือใครเป็นผู้สาปให้กลายเป็นหิน ได้สูญสิ้นไปแล้วด้วยน้ำมือของนักวิทยาศาสตร์ผู้เรื่องนาม พลรัฐศึกเศร้าใจไม่น้อย เสียตายรูปหินของเจ้าแม่อัปษรวดี

คณะสำรวจป่า ออกเดินทางกันต่อไป จิตใจของพลฟองแผ่วขึ้น อำนาจผีปีศาจที่สิงอยู่ในตัวเขาสูญสิ้นไปหมดแล้ว เหตุการณ์ระหว่างเขากับราชินีแห่งนครหินคล้ายกับว่ามันเป็นความฝันที่เกิดขึ้นในเวลานอนหลับ แต่อย่างไรก็ตาม ตลอดชีวิตของนายพัชรภรณ์ เขาจะลืมเรื่องนี้เสียมิได้ ความสวยสดงดงามของนครหิน ดิเรกได้ถ่ายภาพยนตร์ไว้แล้ว ภาพยนตร์ม้วนนี้แหละจะเป็นอนุสรณ์ของพลอย่างดี

จบบริบูรณ์